

1993. Nemacka 3.5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

BUČ KASIDI I KID

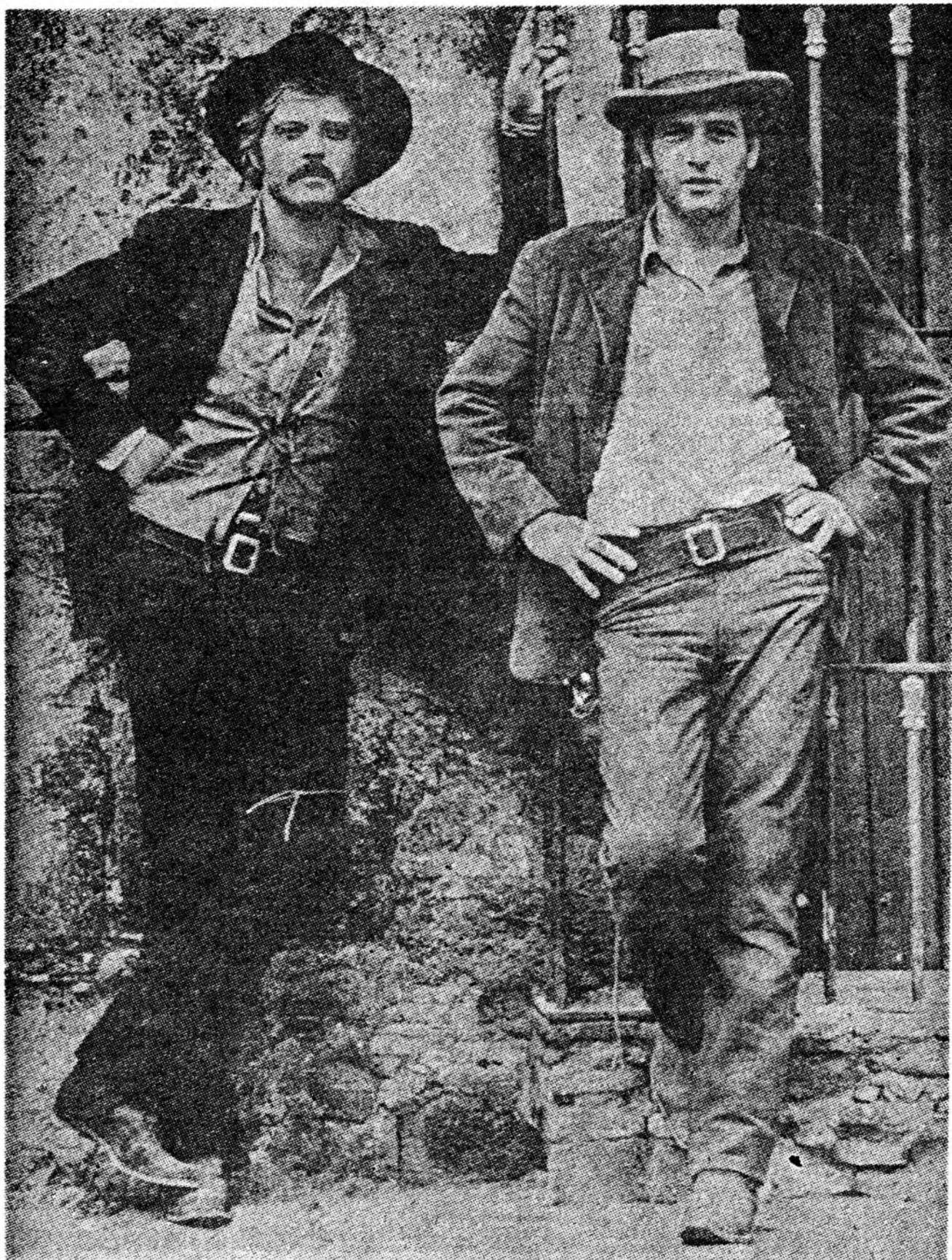
44

BROJ

CENA 50 DIN

GLAVNI ČOVEK

Robert Gahner

**BUTCH CASSIDY AND
THE SUNDANCE KID**

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
GLAVNI ČOVEK
XLIV EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Nada Maksimović

© by Bones and DENPRESS

PONY-WEST — BUČ KASIDI I KID — VANREDNO IZDANJE
BROJ 44 — APRIL 1985. Cena 50 dinara. Izdaje NIRO »Deč-
je novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glav-
ni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje
Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Ob-
radović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vu-
četić, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko
Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerko-
vić. Telefoni: (032) 711—549 uredništvo i 714—250 prodaja. Telex:
13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu:
61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu:
60811-620-16-101-257300-03292. Štampa: »Litopapir« — Čačak.

Teks Gordon

GLAVNI ČOVEK

Naslonjen na ogradu prostranog trema koji se pružao duž čitavog dela impozantne kuće od kamena i balvana, čovek šezdesetih godina posmatrao je predeo ispred sebe. Dokle god je pogled mogao da dopre na sever, zapad i istok — sve je to bilo jedno imanje. Njegovo imanje. Jedan od najvećih rančera u pokrajini Blek Mantins u Nju Meksiku. Da, sve je to pripadalo njemu, velikom Džonatanu Krozbiu.

Na prostranim pašnjacima koji su zauzimali sto kvadratnih milja, pasla su longorhnon i hartford goveda sa žigom »K« u krugu — znakom ranča porodice Krozbi.

Krupni rančer udahnu svež jutarnji vazduh i nastavi da uživa u predelu. Pogled mu se zaustavi na udaljenim i jedva vidljivim vrhovima Blek Mauntinsa na severozapadnom delu Nju Meksika. Njih je sa svojom, sada pokoj-

nom ženom prešao još pre trideset pet godina samo sa jednim kolima, nekoliko krava, jednim bikom i pet-šest konja. Kotlina u kojoj je sada živeo pala mu je odmah za oko, Kako se njegova žena Lujza razbolela, morao je dalje na jug, sve do naselja Lordbur, ali se zakleo da će se vratiti i zauzeti dolinu. U ono vreme to nije bilo toliko teško, ako se izuzme stalna opasnost od manjih ili većih grupa Apača i Komanča kada su kretali u pljačkaške pohode na Meksiko ili gonili onda još velika stada bizona. Njih su nekoliko godina kasnije smenile horde belih desperadosa i komančerosa, ali je Džonatan Krozbi bio pravi čovek granice, jedan od onih naseljenika koji su znali da brane svoju zemlju i stvaraju budućnost sebi i svom potomstvu.

Dok je dim iz tek upaljene lule mirno vijugao put neba, Krozbi

se priseti tih davno prohujalih dana. Samo pet godina bilo mu je potrebno da stvori ranč koji je nešto značio u pokrajini. U sledećih pet godina postao je još bogatiji, a posle toga, iz godine u godinu, njegova moć i bogatstvo su sve više jačali.

Njegova kuća bila je udaljena od Lordburga petnaestak milja, no on je tamo odlazio samo kada je to bilo neophodno. Kao mlad nije imao para za salun i kartanje, a sada, u ovim poznim godinama, za to više nije imao volje. U kući je imao najbolja pića, a za karte i dalje nije mario. U Lordburg je, dakle, odlazio samo kada je imalo nešto važno da se uradi, kao na primer da podseti ljude ko je Džonatan Krozbi i šta njegova reč znači u pokrajini.

Od te svoje reči sada je očekivao najviše. Već duže vreme po glavi mu se vrzmala jedna ideja: njegov sin, njegov mezimac Frenk, postaće guverner Nju Meksika! Što da ne? »Za mene je sada kasno«, mislio je rančer, »ali pred Frenkijem je život. Za nje ga nije da se bakće sa kravama i guta prašinu. To sam dovoljno činio ja. Ne, ime Krozbi ubuduće mora da znači više od para u banci, od desetak hiljada goveda na pašnjacima i one kuće u gradu«.

U prvo vreme je i sam rančer sumnjao u ostvarenje te ideje, ali kako je vreme prolazilo, ona mu se sve više sviđala i sve češće ga opsedala. Poslednjih meseci po-

lazio je na počinak sa njom i budio se sa njom.

Sve češće je glasno razmišljao o tome.

— Ko bi mogao da mi se suprotstavi? Ko? Od svih rančera ja sam najmoćniji. Ja sam glavni čovek ovde već čitavu deceniju. Para imam dovoljno da podmazem sve koje treba podmazati. Moj dečak dobiće to mesto ili ja neću biti Džonatan Krozbi! — i tog jutra promrmeljao je rančer.

»Samo«, nastavi da prebira misli, »kada bi i Frenk hteo malo da se potruži. Kada bi manje zalezio u one sumnjive salune i kada bi birao društvo. Njemu kao da je svejedno što se ja toliko trudim. Možda će Samanta uspeti da ga nagovori da se promeni. Zato sam je i pozvao iz Kentakija«.

»Džonatan je, pored sina, imao i ćerku Samantu. Ona je bila pet godina starija od Frenka. Kada se rodila, rančer se nije mnogo obradovao. Želeo je sina. Želeo je naslednika. Zato je, moglo bi se reći, bio razočaran kada su mu saopštili da je dobio ćerku. Ko zna kako bi se u budućnosti ophodio sa njom da mu žena posle pet godina nije podarila i sina.

Kada je devojka stasala za udaju — Džonatan se ponovo našao na mukama. Devojka, jednostavno, nije htela ni da čuje da se uda za nekog suseda. Krozbi tada odluči da je pošalje u Kentaki svojoj sestri, na koju je Samanta i inače ličila i po izgledu

i po naravi. Tako je devojka sa devetnaest godina napustila Nju Meksiko i otputovala na Istok. Za deset godina samo je dva puta posetila roditeljski dom. Sada je ponovo bila na putu za Nju Meksiko. Otac je to tražio od nje.

— Da, da... Samanta je pame-tna mlada žena... sada je i ško-lovana. Mislim da će ona moći da mi pomogne — poluglasno reče Krozbi.

Umiren, nastavio je da uživa u onome što mu se pružilo pred očima. Nije mogao da shvati kako njegov mezimac ne vidi svu tu lepotu. Zašto kao i on ne uživa u ovoj divljoj ali lepoj prirodi, Zašto su mu draži zadimljeni saluni i Lordburg? Dane i noći provodi tamo, umesto da sedi sa njim i pod stare dane mu pravi društvo. Gotovo da se i ne viđaju.

— Moraću sa dečkom o tome da porazgovaram čim ustane — odluči Džonatan.

Laganim korakom siđe sa trema i krete preko dvorišta. Voleo je da izjutra obiđe koral u kojem su bili jahači konji, da se na bunaru napije sveže vode pre no što krene na doručak. Još je jeo sa svojim jahačima. Bila je to stara navika, koju eto, ni iziobilje ni je promenilo. Njegovi momci su to mnogo cenili i uzvraćali mu dužnom pažnjom. Bio je jedan od retkih rančera koji je sve jahače držao tokom cele godine bez obzira koliko je posla bilo. Za njega su oni bili šira porodica. Nije

otpuštao ni one koji više nisu mogli dugo da sede u sedlu i vitlaju lasom. Trojica starih, islužanih kauboja i sada su se nalazili na ranču. Obavljali su sitnije poslove — uglavnom ono što su sami hteli, radili su koliko su mogli.

Dok je Džonatan kretao prema baraci u kojoj su jahači obedovali, njegov mezimac spavao je snom pravednika. Ponoć je davnno prošla kada se dovukao na očev ranč. Bio je prilično pijan. Nije rasedlao ni konja, niti se nešto kasnije svukao pre nego što se bacio na prostrani i udoban ležaj.

Frenk Krozbi je bio krupan momak, ali ni traga od one snage koja je krasila njegovog oca. Iako je imao tek dvadeset pet godina, oko pojasa mu se već ocrta-vao sloj sala. Oči su mu bile podadule od pića i dima, a obrazi, bolesne boje, već su visili.

Ustao je čitava tri i po časa posle svoga oca. Čim je sišao u dnevnu sobu, dohvatio je flašu i nategao. Tog trenutka u sobu je ušao i Džonatan.

— Frenki, odmah da si ostavio tu flašu! — viknu otac.

Momak se trže, gotovo zagrcnu i odmah posluša.

— Samo sam hteo da isperem usta, ništa više. Nema razloga da se sekiraš — pokuša da se osme-hne momak.

— Ako želiš da ispereš usta, izađi na bunar, ili traži da ti donesu kafu! Krajnje je vreme da

se nas dvojica pogledamo i ozbiljno popričamo o tvojoj budućnosti.

Frenk se ukoči. Šta mu sad to znači? Njegova budućnost? Šta ima tu da se priča? Čekaće, jednostavno, da ranč postane njegov.

— Idi doručkuj pa dođi u moju kancelariju — reče Džonatan.

— Nisam gladan, a vidim da je to što hoćeš da mi kažeš veoma važno — uzvрати momak nestrpljivo.

— U redu, dođi — pozva ga otac i krete.

Pošto se smestio u stolicu preko puta očevog radnog stola, Frenk zapali cigaretu.

— Ti znaš da sve što imam pada tebi... i, jasno, jedan deo tvojoj sestri, ali ja za tebe imam druge planove. Neću da ostaneš običan rančer...

— Zašto? Ti si to radio celog života — upade Frenk.

— Jesam, do đavola, ali ja hoću da ti budeš nešto veće. Nešto mnogo, mnogo veće. Želim da naše ime ostane zapisano u istoriji ove države. Ti moraš da postaneš guverner.

Momak ispusti cigaretu i zablenu se u oca. Nekoliko trenutaka blenuo je u oca, a onda počeo da se smeje.

— Prekini! — dreknu Džonatan. — Ništa nije smešno! Ja sam tako odlučio, i tako ima da bude! Samo...

Pogledao je sina, koji se opet uozbiljio i pomno slušao.

— Samo, i ti moraš da mi malo pomogneš.

— Hoću, samo reci kako — uzvрати Frenk, kome se ideja da postane guverner odjednom svideła.

— Moraš, brate, da se uozbiljiš. Dosta je kockanja sa onim ološem po Lordburgu i onih devojčura. Čutao sam do sada jer si momak priliči ti. Ali, sad je dosta. Od danas ćeš morati da paziš s kime se nalaziš i sve ostalo. Eto, to tražim od tebe.

— Sa kim da se družim? Oni koji su po tvom mišljenju pristojni su cicije! Čuvaju svaku paru. Misle samo na svoje krave, trgovine i hotele. Što se Karoline tiče... to je moja stvar... Mislím, sa njom ću ja lako.

— Sa svima ćeš ti lako. Kao prvo, sutra polaziš za Dening. Završićeš jedan posao za mene i usput ćeš upoznati bankara Hamiltona i njegovu... porodicu.

— Bankara Hamiltona... i njegovu... porodicu?

— Da, on je već dugo moj bankar. Čuo sam da ima dve ćerke za udaju. Pa, momče, pođi, upoznaj ih. Ostani tamo koliko hoćeš i budi pametan. Matori Hamilton je čovek sa vezama. Njegova pomoć biće nam dobro došla. Shvataš?

Frenk klimnu glavom nekoliko puta. Što da ne? Poći će do Deninga, ionako mu je dosadio Lordburg, drugovi i ona ridokosa Karolina Drejk.

— Dobro, oče. Kako ti kažeš — reče kao svaki poslušni sin.

— Da, mogao bi u Deningu da sačekaš i Samantu. Pozvao sam je da nas poseti. Verujem da će stići za desetak dana. Taman lepo. Neka se i ona upozna sa Hamiltonovima. Tako, to smo sređili. Sad mogu da radim — reče, dajući sinu na znanje da je njihov razgovor završen.

Frenk je, međutim, i dalje sedeo na istom mestu. Rančer ga upitno pogleda.

— Šta je sad?

— Trebaće mi para za put, a u Deningu ne mogu da budem bez para. Kakav sam ti to ja budući guverner? nasmeja se momak.

— Ah, to. Ništa ne brini. Daću ti za put, a tamo će ti bankar dati sve što ti treba. Napisaću mu pismo. Hajde sad, gubi se i pusti me da radim.

*
* *

Ispuštajući ogromne oblake dima, voz je savlađivao poslednji uspon ispred kosine koja će ga posle sat-dva dovesti do stanice u Lordburgu. Oni koji su tu nameravali da napuste vagone već su nervozno premeštali prtljag sa jednog na drugo mesto, ili su po ko zna koji put pitali konduktera da li voz stiže po redu vožnje.

Visok, mršavi kondukter, dugih prosedih brkova i besprekorno uredne uniforme, vadio je veliki srebrni sat, poklon železničke

kompanije za vernu službu. Pošto bi se na brzinu preslišao, odgovarao bi važnim glasom.

— Ser, stižemo tačno na vreme, kao i uvek. Naša kompanija ceni vreme svojih putnika i trudi se da ih brzo i tačno dovede do cilja.

Kada je po deseti put u jednom vagonu ponovio tu svoju čuvenu rečenicu, putnik koji je dremuckao pored prozora podiže malo obod svog crng šešira »kalifornija« i okrznu ga pogledom svojih sivozelenih očiju.

— Hej, šefe, a šta bi se dogodilo da nas, recimo, napadnu banditi? — reče uz nevin osmeh, dok mu ispod negovanih plavih brkova blesnuše zdravi beli zubi.

Dok je kondukter smišljao odgovor, čovek koji je sedeo preko puta plavokosog momka nervozno počeo da se vrpolti na svom sedištu. Njegove bistre plave oči nervozno su ispitivale lice plavokosog, ali se ovaj pravio da ništa ne primećuje.

— Pa, ser, mogu da vas umirim. Na ovoj pruzi nije bilo nikakvih napada već tri godine, a i taj poslednji nije mnogo vajde doneo napadačima. Imamo mi oružanog pratioca koji vodi računa o vašoj bezbednosti. Dakle, ništa ne brinite. Uostalom, danas više i nema napadača na vozove. Prošla su ta vremena.

— Na vašem mestu ne bih bio toliko siguran — nastavi plavokosi. Možda smo, recimo, ovaj

gospodin preko puta mene i ja napadači, čuveni razbojnici.

Još jednom plavokosi putnik pretrnu gledajući čas u konduktera, čas u plavokosog.

I sam kondukter se za trenutak zbunio. Zagledao se nekoliko trenutaka u plavokosog putnika, onda reče osmehujući se:

— Za trenutak mi se učinilo da podsećate na nekoga, ali to ne može da bude... Ne, to sigurno ne. Sa takvim licem kao što je vaše, čovek ne može da bude ništa drugo do poštenjačina. E, baš ste vi neki veseljak!

Kondukter nastavi da obilazi vagone, a plavokosi se vrati prijatnom dremuckanju. Čovek preko puta njega osvrte se nekoliko puta. Kada je shvatio da niko ne gleda u njihovom pravcu, ljutito prosikta:

— Svega mi na svetu, Kide, nisi normalan! Ovo dvodnevno truekanje u vozu pomutilo ti je i ono malo mozga u glavi. Zar ti nije jasno da te je čovek skoro prepoznao?

Plavokosi diže šešir na vrh temena i podsmešljivo pogleda saputnika.

— Koliko vidim, vi ste se, gospodine Kasidi, prestravili. Zar čuveni pljačkaš vozova i banaka da se toliko isprepada od jednog uobraženog konduktera? — uzvraća Sandens Kid.

Buč Kaisidi počeo da se osvrće oko sebe kada je plavokosi odmetnik pomenuo njegovo ime, ali još niko od putnika nije reagovao

na njihov dijalog. I pored toga, on samo frknu i napusti vagon.

Kid se glasno nasmeja na ovakav postupak svog starog drugara. Kad je primetio da ga jedna vremešna i nakindžurena gospa prekorno gleda, on skide šešir, nakloni joj se, zatim vrati šešir na oči.

Dva sata kasnije, tačno u deset i trideset, voz uz prodoran pišak ulete u stanicu Lordburg.

— Deset minuta odmora. Putnici za Arizonu, Nevadu i Kaliforniju ovde presedaju. Krećemo za deset minuta. Budite tačni — uzviknuo je kondukter.

Sandens Kid ustade i proviri kroz prozor vagona. Ugledao je Buča kako već šetka duž vagona kao da se dvoumi da li da skokne do prvog saluna i osveži se, ili da sačeka nastavak putovanja na peronu. Kid izvadi pljosku iz džepa. Kada se uveri da u njoj ima pića tek za dva prsta, brzo krete prema izlaznim vratima.

Buč zausti da ga upita gde će, ali on samo mahnu rukom i zamače iza stanične zgrade.

Deset minuta kasnije, kada je kondukter pozvao putnike da zauzmu svoja mesta, Buč postade krajnje nervozan. Kida nije bilo ni od korova. Lokomotiva prodorno zazvižda i cimnu vagone. Točkovi se zavrteše u mestu. Onda kompozicija polako krete. Stojeći na poslednjoj papučici vagona, Buč se okretao na sve strane. Kada je voz napustio peron, on ugleda Kida kako trči. Iako je

bio ljut, Buč odjednom poče da se smeje. Kao da su ga prijateljeve muke razveselile.

— Hajde, dečko, potrudi se! Ti to možeš... Hajde pokaži koliko si brz! Hajde, nemoj da me obrukaš! — vikao je Buč podvriškujući.

Njegov smeh i vika privukoše pažnju putnika, i oni se načičkaše na prozorima bodreći Kida. Ovaj je ulagao krajnje napore ne bi li stigao voz, koji je sve brže jurio. Konačno, on uspe da dohvati Bučovu ispruženu ruku. Zatim, pošto je potrčao još nekoliko koraka, vinu se na platformu.

Kao da se ništa nije dogodilo, on otrese prašinu sa pantalona namesti šešir i uđe u vagon. Na Buča uopšte nije obratio pažnju. Ovaj samo otrese glavom i počea se iza vrata. To je činio uvek kada nije znao šta da kaže ili pomisli. Uskoro i on zauze staro mesto.

— Tebi, je, Kide, očigledno dosadno na ovom putovanju, pa sam sebi priređuješ zabavu — reče Buč prekorno.

Oponašajući ga, Sandens počea da se osvrće levo-desno. Zatim tobože ljutito, dobaci:

— Ti si baš rešio da nas uvališ u neprilike, prijatelju! Zar hoćeš da nas neko prepozna? Zašto glasno ne kažeš ko smo i šta smo?

Poslednje reči izgovorio je glasno. Nekoliko putnika počea da se okreće u njihovom pravcu.

Buč Kasidi je otvorenih usta zurio u Kida.

— Zatvori tu čeljust. Ne izgledaš zanosno. Pomisliće neko da si se šlogirao-podsmehnu mu se Sandens Kid, a potom mu dodade još neotvorenu pljosku viskija.

Buč poteže dva-tri dobra gutljaja zatim zavrte glavom. Za to vreme Sandens iz džepa na prsluku izvadi novi špil karata i pogleda Buča.

— Hoćemo li neku partiju, prijatelju? Može i u sitniš ako si švorc. Šta kažeš?

Buč samo klimnu glavom. Bolje da Kidu skrene pažnju na karte nego da reskira još neki ispad.

Zauzeti kartanjem, nisu primetili trojicu putnika koji su malo kasnije prošli kroz njihov vagon.

Prvi putnik bio je Frenk Krozbi, elegantno obučen, nadmenog držanja i pogleda punog prezira upućenog putnicima.

Kojih pet-šest minuta posle njega, naiđoše još dva momka. Ličili su toliko da je svima bilo jasno da su braća. Za razliku od prvog putnika, njihova odeća nije bila elegantna, ali su zato koltovi u njihovim futrolama blistali i u polutami vagona. Još po nečemu su se razikovali od Krzobija. Oni su pažljivo zagledali putnike kraj kojih su prolazili, pa su tako zapazili i dovjicu odmetnika zadubljenih u partiju pokera. Sa

mo za trenutak, njihovi pogledi su se zaustavili na Kidu Sandensu. Onda braća napustiše vagon.

— Igraj ne vredi ti da mnogo razmišljaš. Ova partija je sigurno moja — navaljivao je Buč, stežući u ruci tri dame.

Sandens ga hladno pogleda i polako se osmehnu,

— Buče, štedi pare, daleko je do Deniga. Šta da radim ako te opelješim pre vremena?

Buč nervozno otkri karte i već krete da pokupi novac, kada mu Kid pod nos poturi četiri sedmice.

Posle kraće pauze, on reče ozbiljnim glasom.

— Ne znam kako si to izveo. Zato ću malo više računa posvetiti tvojim prstima.

— Da me ti to ne sumnjičiš da sam varao? — nevino upita Kid.

Buč samo odmahnu rukom.

— Deli, i pazi kako deliš! — reče.

Uz jednolično kloparanje točkova i naizmeničnu sreću u kartama, dvojica prijatelja nastaviše putovanje.

II

Bližilo se večer kada se pred dvojicom odmetnika ponovo pojavio kondukter.

— Gospodo, vidim da igrate poker, pa...

— Da niste i vi zainteresovani, prijatelju? — pohita Kid,

obradovan što će možda dobiti prvog protivnika

— Ja? Ne, ne, taman posla, šta bi rekla uprava železnice, ili moja Ket, ne daj bože? Tamo napred, u luksuznom vagonu, nalazi se jedan džentlmen koji se dosađuje. Raspoložen je da odigra nekoliko deljenja, bar dok ne stigne u Dening. Zna, to je sin...

Kondukter još nije dovršio svoj monolog, a Kid već skoči.

— Odlično, prijatelju! Idemo da pravimo društvo tom džentlmenu, ako je džentlmen — reče i povuče Buča za ruku.

Ovaj nevoljno ustade i krete za kondukterom i Kidom.

Nekoliko minuta kasnije, pošto ih je kondukter teatralno upoznao, trojica ljudi zauzeše mesto za stolom prekrivenim tamnozelenom čohom.

— Pa, gospodine Longbaf i gospodine Kasidi, za kakvu ste partiju raspoloženi? — topeći se od ljubaznosti, progovori Frenk. Trudio se da izigrava bezbrižnog bogataša kome je jedino važno da se dobro zabavi.

— Što se mene tiče, ja sam za razumnu partiju...

Buč nije dovršio rečenicu jer mu Kid upade u reč.

— Gospodine Krozbi, budući da ste nas tako ljubazno primili, ostavljamo vama da odlučite šta ćemo i kako ćemo.

Ton kojim je sve ovo izgovorio i, naročito, osmeh koji je

uputio momku sa druge strane stola jasno su pokazali. Buču kakve su Sandensove namere. Ipak, uzdržao se.

Sat vremena kasnije morao je da napusti igru jer više nije imao šta da uloži. On smušeno odmahnu i povuče se malo dalje, prepuštajući bojno polje Kidu i Krozbiju.

Sandens je vrlo brzo pročitao Frenka Krozbija. Namerno ga je pustio da nekoliko puta blefira i dobije. Sada je tačno znao kako da igra.

Za to vreme, u susednom vagonu u poslednjem redu sedišta, tačno kraj izlaza, sedela su braća Dagerti — Džim i Džoj. Njih dvojica bili su Krozbijevi nerazdvojni pratioci u Lordburgu. Sada, kada je njihov bogati kompanjon krenuo u Denning, oni su odlučili da ga prate. Krozbi je u prvi mah hteo da ih odbije, ali se broz predomislio. Za to su postojala dva dobra razloga. Prvo, braća Dagerti bili su odlični momci i revolveraši, što on ni u kom slučaju nije mogao da kaže za sebe. Drugi razlog bio je taj što oni verovatno ne bi pristali da ga puste, naročito kada im je rekao kojim poslom ide i kakvu mu je budućnost otac namenio.

— Svaki guverner ima telohranitelja, pa tako moraš i ti da se ponašaš — ne skrivajući ironiju, rekao mu je tog jutra stariji Dagerti kada su se sre-

li u salonu u Lordburgu. — Šta ako upadneš u neku gužvu? Ko će ti pomoći?

I tako, dogovoriše se da ga prate, ali da se stalno drže po-dalje. Pošto im je još na stanicu tutnuo po smotuljak dolara u šake, braća Dagerti nisu imali ništa protiv da sede u drugom vagonu spremni da priskoče ako se ukaže potreba.

Kada je kondukter u pratnji Sandensa i Kasidija ušao u Krozbijev vagon, njih dvojica se samo pogledaše.

Dok je Buč nezainteresovano pijuckao veoma kvalitetan viski prelistavajući nekakve stare novine, Kid i Frenk su se zagrejavali. Ulog je postajao sve veći, ali je iz partije u partiju gomila novca pred Frenkom Krozbijem postajala sve tanja.

— Gospodine Longbaf, nadam se da nemate ništa protiv da se malo odmorimo i protegnemo noge? — predloži jednog trenutka Krozbi pošto je dobio partiju.

— Svakako, gospodine Krozbi uzvрати Sandens istim tonom. — Ovo je džentlmenska igra, a ne otimačina, zar ne?

Krozbi ga pogleda neodređenim pogledom i brzo se osmehnu.

— To ste dobro rekli. Da malo udahnemo svežeg vazduha — reče i krete prema platformi.

Kada je Krozbi napustio vagon, Buč krete za njim. Kid je

ostao na istom mestu, posegnuvši rukom prema dopola ispijenoj flaši.

Buč polako odmače zavesu, tek koliko da može da proviri. Video je Krozbiya kako naslonjen na ogradu gleda nekud u daljinu, u mrak koji se već odavno spustio na okolinu. Buč već htede da napusti osmatračnicu jer se i Krozbi pomerio, ali ovaj umesto da se vrati u vagon pređe usku metalnu ploču i nestade na vratima susednog vagona

— Hej, Kide, tvoj partner ode u drugi vagon. Šta li namerava?

Sandens okrete glavu, ali ništa ne reče

Nekoliko minuta kasnije, Buč žurno napusti svoju osmatračnicu i sede kraj prozora.

Frenk Krozbi uđe smeškajući se.

— Tako, sad možemo da nastavimo. Pokušao sam da među putnicima susednog vagona nađem još nekoga da nam pravi društvo, ali dostojnih partnera nisam uspeo da nađem. Da nastavimo nas dvojica ako ste raspoloženi, gospodine Longbaf.

Umesto odgovora, Kid mu se samo iskezi pokazujući svoje blistavobeke zube.

— Hoćemo li novi špil, ili je ovaj još dobar? — upita on Krozbiya, koji se udobno smesti na svoje mesto.

— Ako je vama dobar, onda i meni odgovara — uzvрати Frenk uz osmeh.

Tolika bezbrižnost njegovog partnera bio je prvi signal za Kida. Dugo, suviše dugo sedeo je za kockarskim stolovima širom Zapada. Upoznao je svakojake kockare. Od onih najvećih do onih najjeftinijih. Naučio je da po njihovom ponašanju zaključi mnogo toga. Krozbijevo ponašanje značilo je samo jedno: njemu je bilo svejedno kako će se se njihova igra završiti. To je, opet, značilo: ili momak ima toliko para da mu je bilo svejedno koliko će te noći prokockati, ili je na neki način bio siguran da će se novac na kraju naći u njegovim džepovima. Kako je igra odmah počela, Kid za izvesno vreme potisnu ove misli u drugi plan.

Svaki put kada bi dobio deljenje, Krozbi je u sledećoj igri licitirao koliko je mogao. Kada bi Kid dobio deljenje, on je njemu prepuštao da diktira ulog.

Sati su prolazili. Igra je tekla mirno, moglo bi se reći miroljubivo. Buč je nekoliko puta ustajao. Kao slučajno, dolazio bi do izlaza, provirivao na mračnu platformu i umiren se vraćao na staro mesto. Na kraju je čak i zadremao.

No, miroljubivi tok igre jednog trenutka je nestao. Uveren da u rukama drži dobre

karte, Krozbi uloži u igru pozamašnu sumu. Kid ga mirno odmeri. Pošto namiri traženi iznos, on na sto stavi još toliko novca. Frenk obliznu usne.

— Gospodine Longbaf, ovo je, bogami, poprilična sumica. Ili imate jače karte od mojih, ili baš drsko blefirate — dobaci merkajući Kida.

Ovaj se osmehnu.

— Gospodine Krozbi, vi dobro znate da postoji samo jedan način da to proverite.

Krozbi još jednom oliza suve usne, zatim se odluči na veliki blef. Gurnu ostatak novca koji je uredno složen ležao pred njim i trijumfalno pogleda Kida.

— Ovog puta prepustiću radoznalost vama — reče hrapavim i od uzbuđenja drhtavim glasom.

Sandens odloži karte i dohvati flašu. Pošto nasu sebi, on ponudi piće i Frenku, ali ovaj nervozno odbi.

— Da okončamo ovo, pa ću ja vas da ponudim pićem — reče.

Kid mirno napuni čašu, lagano je ispi, zatim odmeri novac koji je Frenk uložio.

— Ako se ne varam, uložili ste još petsto dolara.

Frenk samo klimnu glavom, ali mu osmeh zamre na usnama kad Sandens namiri sumu i uloži još sto dolara.

— Ovo zbog malera — komentarisao Kid.

Frenk posegnu rukom za džep, ali ne nađe više ni centa. Izvuče očevo pismo i nasmeši se.

— Gospodine, ovo pismo je za očevog... i mog... bankara u Deningu. Nadam se da ćete prihvatiti moju priznanicu?

— Svakako, gospodine Krozbi. Učinio bih to i bez pisma koje mi pokazujete — uzvрати Kid.

Krozbi brzo napisa priznanicu na sto dolara, zatim položi karte na sto: tri kralja i par desetki.

Kid samo za trenutak baci pogled na karte i počeo da ređa svoje. Polako, jednu po jednu: deset, žandar, dama, kralj i keć.

Frenk je nekoliko trenutaka bez ikakvog izraza na licu posmatrao protivnikove karte dok mu do svesti ne dopre saznanje da su sve karte u istoj boji. Karo

— To je fleš — reče jedva čujno.

— Tako to zovu — uzvрати Kid mirno.

Zakratko, samo za treptaj oka, činilo se da će Krozbi skočiti sa svog mesta. Odmah zatim, mir se vrati na njegovo lice.

— Čestitam, gospodine Longbaf. Ovakvu partiju nisam odavno odigrao.

— Hvala, ni ja se ne sećam da sam skoro u rukama držao

fleš. Eto, i to se dešava — reče Kid i nemarno pokupi novac.

Zagleda se zatim u Frenka čekajući da se ovaj izjasni.

Posle nekoliko minuta i dve čaše viskija, mladi bogataš se osmehnu.

— Kao što znate, ja više nemam gotovine. Sada mogu samo da vam ponudim priznanice...

— Gospodine Krozbi, to smo već raščistili. Vi ste džentlmen, kao što je već napomenuo kondukter i kao što sam i sam mogao da se uverim. Čemu onda suvišne reči? Ako vam se igra igraćemo dalje. Ako ne možemo ostatak vremena do Deninga provesti u ćaskanju ili tišini, kako vam volja.

Frenk Krozbi opipa očevo pištam u džepu, zatim pogleda na sat i konačno progovori.

— Možemo još da igramo... kasnije. Ako nisam suviše radoznao, čime se bavite, gospodine Longbaf?

— Kako da vam kažem, bavim se povremeno železnicom, a ponekad se moj ortak i ja bavićemo sa bankama — reče Kid uz nevin osmeh.

Njegove reči, međutim, trgnuše Buču iz blaženog dremeža i on skoči na noge.

— Šta je prijatelju, nešto si ružno sanjao? — obrati mu se Kid.

Krozbi nešto nije razumeo. Zato upita:

— Znači, ulažete u železnicu i u bankarske poslove?

Ako nije tajna, da li vam ti poslovi donose dosta para?

Kako kad, prijatelju, kako kad. Poslednji put moj ortak je napravio jedan posao sa bankarima u Meksiku, ali profit nije bio bogzna kakav. Hteo je da me iznenadi i sam je krenuo u tu transakciju. Na sreću, nismo ništa ni izgubili. Recimo, samo smo traćili vreme — raspričao se Kid.

— A železnica?

— Tu je već malo bolje, ali pošto smo nas dvojica slobodni akcionari, železnica nas posle svakog dobitka prosto proganja...

I tako, dok se Buč znojio slušajući kako Kid praktično priča bogatom rančerskom sinu o njihovim napadama na vozove i banke, Kid se zabavljao čekajući kada će se Krozbi odlučiti za nastavak partije. To ga je sada više interesovalo nego dobitak. Hteo je da vidi zbog čega je momak ravnodušan iako je izgubio gotovo pet hiljada dolara. Kopkalo ga je da sazna šta je njegov protivnik smislio.

— Gospodine Longbaf, ako se slažete, možemo da odigramo još jednu partiju. Pravu. Pobednik neka nosi sve. Važi? — iznenada reče Frenk Krozbi fiksirajući Sandensa pravo u zenice.

Ako se nadao da će se plavokosi odmetnik zbuniti ili negodovati, grdno se prevario. Moglo bi se reći da je Kid slično i očekivao. »Znači«, pomislio je Kid,

»momak će pokušati da ovako hazarderskim potezom povрати iz gubljenje, a ako ne uspe...«

— Ako smatrate da je to u redu, ja nemam ništa protiv. Nadam se da ćemo se, bez obzira na ishod ovog prijateljskog deljenja, u miru rastati — reče Kid dok je pružao Frenku špil.

Pošto se igralo u celokupnu sumu, partija nije dugo trajala. Kid položi karte i pošto pogleda i karte koje je Krozbi sam sebi dodelio, polako ispusti vazduh.

— Pa, gospodine Longbaf, čestitam vam. Sada ako nemate ništa vas — reče Kid tiho. Umesto da pokupi novac, izvadi jednu smeđu cigaru i zapali je.

Posle toga, on dohvati flašu i napuni dve čaše. Buč, koji ih je netremice posmatrao poslednjih pola sata, nije mogao da dođe sebi.

Frenk Krozbi ispisa priznanicu na pet hiljada dolara, pruži je Kidu i prihvati pruženu čašu.

— Pa, gospodine Longbal, čestitam vam. Sada, nemate ništa protiv, ja bih se povukao na počinak. Gospodo, izvinite me — reče Krozbi u stilu pravog džentlemena i ustade od stola.

Za dvojicu odmetnika to je bio znak da treba da napuste luksuzni vagon. Kid brižljivo spakova novčanice i strpa ih u džepove. Nekoliko trenutaka gledao je priznanice, zatim pogleda u Frenka.

— Ah, da priznanice. To ćemo srediti sutra u Deningu. Naći ćemo se na stanici i brzo završiti

tu formalnost — umiri ga Krozbi.

Pošto se nakloniše jedan drugom, rastadoše se.

Kada su se našli na platformi, Buč ne uspe da zadrži uzvik oduševljenja.

— Jipiiii! Dečko, alal ti vera! Baš si ga udesio! Hej, sada smo puni love!

Činilo se da Sandens ne deli oduševljenje svog ortaka. Kao da je u vazduhu nanjušio neku opasnost. Međutim, nigde nije mogao da vidi bilo koga.

Nije ni mogao. Braća Degerti su ležala priljubljena na krovu vagona iz koga su dvojica odmetnika upravo izašla. I jedan i drugi držali su u rukama gvozdene šipke. Kada su se Kid i Buč pomerili nameravajući da se vrate u svoj vagon, kroz noćnu tišinu zviznuše gvozdene šipke i dvojica prijatelja popadaše kao gromom ošinuti.

Džim i Džoj skočiše na platformu. Brzo iz Kidovih džepova povadiše novac i priznanice. Prevrnuli su i Bučove džepove, ali uzalud — bili su prazni.

— Šta ćemo sada sa njima? — upita mlađi Dagerti.

Džim bez reči dohvati Kida za noge i gurnu ga niz nasip. Džoj krete primerom koji mu je brat dao, pa se tako i Buč Kasidi, nesvesan onoga što se događa, strmeknu niz nasip.

Ulazeći u obližnji tunel voz pro dorno zazvižda, ali Sandens Kid i

Buč to nisu čuli. Onesvešćeni, ko trljali su se nekih desetak metara.

III

Ponoć je davno prevalila. Prvo sivilo zore, daleko na istoku, najavljivalo je rađanje novog dana. Bilo je to vreme kada se rastaju dan i noć, kada je hladnoća najjača, kada noćni lovci okončavaju svoj lov, a osuđene žrtve oprašaju od života. U to vreme i tišina je najveća.

Voz koji je punom parom grabio prevaljujući poslednjih dvadesetak kilometara do Deninga oglasi se još jednom. Potom se klopavanje točkova njegovih vagona izgubi iza brda.

Na platformi na kojoj se odigrao napad na Buča i Kida nije više bilo nikoga. I u luksuznom vagonu vladala je mrtva tišina. Tek povremeno tišinu bi prekinuo hrkanje Frenka Krozbiya.

Pre nepun sat on je velikodušno poklonio braći Dagerti Kidov deo novca. Za sebe je zadržao ono što je imao i dve priznanice.

— Momci, kada stignemo u Dening, ne prilazite mi ni pod kojim izgovorom. Tamo se ne poznajemo. Jasno? — reče im Frenk.

— Čemu tolika obazrivost? Šta ako nas neko i vidi zajedno? — pobuni se mlađi Dagerti, ali ga stariji brat ućutka pokretom ruke.

— Frenk je u pravu. Najbolje da nas ne vide zajedno. Možda bi

najbolje bilo da se uopšte i ne pojavljujemo u gradu. Para imamo dovoljno, kupićemo konje i čekaćemo negde u okolini. Ti, Frenki, valjda znaš koliko ćeš se zadržati kod bankara.

— Đavo će ga znati. Desetak dana. Moram da sačekam i Samantu, moju sestru.

— Šta!? Zar deset dana da se smucamo po preriji? — nije se predavao mlađi Dagerti. — Ne dolazi u obzir! Ti kako hoćeš, Džime, ja ostajem u Deningu. Zar kada su mi džepovi puni love da živim kao poslednja skitnica? Uostalom, ne vidim čega se plašite? Ona dva momka nisu nas videla i pojma nemaju ko ih je sredio. Možda nisu ni živi. Ako ne želiš da nas viđaju zajedno, do đavola, ne moramo ni da se sretnemo. Ti ćeš, uostalom, imati preča posla nego da sediš po salunima ili »onim mestima« — cerekajući se završi Džoj.

Nekoliko trenutaka nisu ništa govorili. Konačno se javi Džim Dagerti.

— Kad bolje razmislim, mali je u pravu. Ona dvojica nas nisu videli, a mi ćemo te izbegavati. U svakom slučaju, držaćemo te na oku ako se slučajno nađeš u gužvi.

Konačno se složiše da je to najbolje rešenje i rastadoše se. Braća se vratiše na stara mesta u vagonu. Zaključili su da niko od putnika, koji su mahom spavali ili dremuckali, nije ni primetio njihovo odsustvo. Za to vreme

Frenk Krozbi je uredno složio novčanice u buđelar. Priznanice je zapalio u velikoj pepeljari, zatim opuškom cigare izmrvio pepeo. Posle toga je ispio još jednu čašu viskija pa se opružio preko udobnog, kožom obloženog otomana.

Dok je polako tonuo u san, razmišljao je o očevoj ideji. »Guverner! To bi zaista bilo nešto. Još ako su bankareve ćerke lepe... U svakom slučaju, imaće lep miraz... Sutra ću već sve da znam... a kad postanem neko i nešto, onda...«

Kloparanje točkova mu je odvlačilo misli i polako ga mamilo u san. Namestio se udobnije i uskoro počeo da hrče.

Hladan povetarac koji je razgonio ostatke mračne noći natera Buča da otvori oči. Nekoliko trenutaka zurio je u nebo, na kome su se zvezde polako gasile gubeći sjaj. Onda pokuša da ustane. Bol u glavi ga preseče. On ponovo klonu, ne shvatajući ni gde se nalazi, ni šta se s njim događa. Ponovo ga obuze nesvestica. On klonu na isto mesto.

Desetak minuta kasnije pomeri se i Sandens Kid. On je bolje prošao od Buča. Udarac ga je zakačio sa strane, a filc šešira ublažio je udarac. Ipak, bol je bio gotovo nepodnošljiv. U glavi mu je bučalo kao da se nalazi ispod vodopada.

Pošto je polako opipao bolno mesto, on jeknu i lagano se okrete na leđa. Sada je lakše disao. Jutarnja svežina pomogla mu je da brzo dođe sebi. Malo—pomalo, počeo da se priseća svega što se dogodilo.

Krozbi je ostao iza njih, i on nije mogao da ih napadne. Niti su čuli da se vrata otvaraju, niti je jedan napadač mogao tako brzo da sredi i njega i Buča.

Zato zaključio da ih je napao neko drugi, i taj drugi nije bio sam. Ko je to bio? Zašto ih je napao?

Istog časa kada je sebi postavio to pitanje, Kid posegnu u džepove. Odmah je shvatio šta je bio razlog napada. Džepovi su mu bili prazni. Nisu mu ostavili ni centa. Nestale su i priznanice. Namerno ili slučajno?

Bilo je mnogo pitanja, a glavobolja mu nije dozvoljavala da napregne mozak. Zato Sandens odustade od daljeg razmišljanja i okrete se da vidi kako je Buč.

Kada je dodirnuo njegovu ruku, Kid se uplašeno trže. Bučova ruka bila je mrtvački hladna i mlitavo iskliznu iz Kidovih prstiju. Sandens skoči ne obazirući se na bolove u glavi i počeo da drma prijatelja.

— Otvaraj oči, prokleta priča! Nećeš valjda da me ostaviš samog u ovoj pustinji... ti... ti pametnjakoviću? Nije valjda jedan udarac u tu tvoju tvrdu glavurdu bio dovoljan da te sredi?

Na njegovo veliko zadovoljstvo, Buč konačno zaječa i polako otvori oči.

— Postoji... i jednostavniji način... da se... neko ubije — promuća.

— Hvala bogu, nije ti ništa! Ja već pomislio...

— Šta si pomislio? Nećeš me se tako lako otarasiti. Imam ja još mnogo planova za nas dvojicu...

Kao da se ništa nije dogodilo, dvojica prijatelja počеше glasno da se smeju pokazujući jedan na drugog rukama. Da ih je neko video, pomislio bi da su pijani ili ludi. Razloga za smejanje zaista nisu imali. Bez konja, bez centa u džepu, sa čvorugama na glavama, zaista nisu imali čemu da se smeju. Ipak, njima je bilo dovoljno to što su živi i što su zajedno.

Kada je dnevno svetlo obasjalo okolinu, njih dvojica počеше da se osvrću.

— Na koju stranu da krenemo — upita Kid otresajući prašinu sa odela i šešira, koji je pro našao nekoliko metara dalje.

Buč se osvrte nekoliko puta oko sebe zatim ugleda tunel kojih stotinak metara dalje i poviše njih.

— Ako se ne varam, išli smo uzbrdicom pre nego što si završio partiju sa onim tipom. Dakle, ono je pravac kojim treba da idemo. Samo...

— Samo šta? — upade Kid nervozno.

— Pitanje je da li je bolje da idemo prugom, ili da krenemo ovom udolinom. Ko zna, možda ćemo naići na nekoga.

— Šta nam vredi kad nemamo ni pišljivog dolara? Čime da platimo prevoz ili konje?

Buč se lukavo nasmeja i skide šešir sa glave.

— Tačno je, bili bismo bez para da neko u ovoj našoj družini ne misli — reče i iz postave šešira izvadi dve novčanice od sto dolara.

Kid ga je s nevericom posmatrao, zatim se iskezi.

— A juče kukaš kako više nemaš para i kako ne možemo dalje da igramo... Zaista si...

— Zaista sam šta? Pametan! Eto šta. Ko zna šta bi bilo sa tobom da nema mene... da nema ko da misli umesto tebe — podbadao ga je Buč prseći se.

Kad Kid zamahnu nogom da ga udari, on odskoči smejući se. Uskoro kretoše udolinom koja se pružala pred njima. Pruga je ostala sa desne strane.

Ako ih je protekle noći pratio peh, ovog jutra imali su mnogo sreće. Nisu prešli ni dva kilometra, a već su se našli na kolskom putu. Fortuna im posle pola sata još jednom ukaza svoju naklonost. Dok su sedeli pod jednim polusuvim drvetom, spazili kola. Na njima je sedeo jedan stari farmer. Njih dvojica skočiše i počеше da mu mašu. Čovek dotera kola do njih i zaustavi dva mršava konja.

— Oooo! — povika na životinje, potom radoznalo počeo da zagleda dvojicu momaka. Dok se Kid mrštio, Buč podari farmeru svoj najumiljatiji osmeh.

— Gospodine, samo nebo vas šalje! Moramo u Dening, a ostali smo bez konja, a voz... voz nam je umakao.

Farmer je i dalje ćutao merkajući ih. Konačno odluči da progovori. Prvo je skinuo svoj izmašćeni šešir i počeo ćelavo teme.

— Dening, kažeš, stranče. Do tamo ovim putem ima više od dvadeset kilometara nimalo zgodnog puta za pešačenje... u tim kicoškim čizmama.

— Možda biste vi mogli da nam pomognete? — krete Buč u nadmudrivanje sa farmerom.

— Ja da vam pomognem? Pa ja jedva i sebi mogu da pomognem.

— Plaćićemo vam uslugu, ako ne budete mnogo tražili.

— Koliko mislite da platite?

— Pa recimo, dvadeset dolara. Šta kažete?

Farmerove oči blesnuše. Za nje ga je dvadeset dolara bila dobra suma. No, on ne bi bio kakav je bio kada bi odmah pristao.

— Pa, ono nije da je to malo, ali ja imam puno posla.

— U redu, stari, daćemo ti trideset dohara da se više ne pogadamo. Važi?

— Dobro, stranče. Samo, prvo idemo do moje kuće da ostavim neke stvari i javim se onoj svo-

joj matoroj. Čim se konji odmore, odvešću vas u Dening.

Putovanje se ipak odužilo, ili se to samo činilo Kidu, koji je jedva podnosio brbljivog starca i truckanje po džombastom putu. Konačno, posle dobra dva sata vožnje, stigoše na siromašnu farmu. Ispred kuće od blata i nekih greda dočeka ih jedna mršava starica i olinjali pas.

— Umesto da radiš i budeš tamo gde ti je mesto, ti se smucaš sa kojekakvim strancima! — osužena paljbu na farmera.

Ovaj samo frknu i dobaci dvojici momaka:

— Ne obazirite se na moju Sofiju. Ona više laje nego što grize, kao i stari Žuća. Nije tako loša, videćete.

Dok su Kid i Buč sedali na klupu ispod naherenog trema, farmer pozva ženu i počeo nešto da se dogovaraju. Ona je nekoliko puta krišom pogledala u njihovom pravcu, što nije promaklo Kasidiju.

— Sada će on nam ponuditi hranu i piće. Jasno, za pare. Samo gledaj— dobaci on Kidu, koji je palio cigaru.

I zaista, samo nekoliko trenutaka kasnije, dok je farmer isprezao konje, priđe im starica.

— Momci, sigurno ste gladni. Rado bih vas nečim ponudila, ali mi smo siromašni ljudi i...

— U redu je, gospođo. Mi nismo neki probirači. Uzećemo ono što imate i plaćićemo vam, ako vas to ne ljuti? — izrecitova Buč.

— Ljuti, što bi me ljutilo? Pare su pare, a kod nas siromaha uvek dobro dođu. Samo vi sedite, odmah ću ja! — požuri žena.

Sat kasnije, pošto su utolili glad, Buč i Kid podsetiše farmera na obećanje. On požuri da ponovo upregne konje.

— Gospođo, hvala na ručku. Plaćićemo vašem čoveku, osim ako slučajno nemate sto dolara sitno? — obrati se Buč starici.

— Sto... dolara... vi mora da se šalite? — promuca žena, a onda se okrete farmeru. — Milto-ne, ovi momci platiće ti sve u gradu. Nemoj glavom da se šališ i potrošiš makar jedan cent na piće!

Još je nešto pričala dok su kola zamicala kroz ogradu dvorišta.

Iako su i Buč i Kid jedva čekali da stignu u grad, farmer se uopšte nije uzbudio što su negodovali terajući ga da požuri. Konačno, posle vožnje koja je, po njihovom mišljenju, trajala bar tri puta duže nego što je u stvari bila, dvojica odmetnika ugledaše gusto zbijene kuće gradića Deninga.

Požuriše da u prvom salunu utole žeđ. Častili su i starog farmera. Zatim, pošto su ga isplatili, rastadoše se.

*
* *

I tako, dok su dva odmetnika sedela u salunu »Srećna zvezda« dogovarajući se s koje strane da počnu da traže Frenka Krozbiya,

on se šepurno pred trima ženama i bankarom Hamiltonom. Topio se od ljubaznosti prosto ni sam ne verujući da ume tako da govori. Keri, mlađa Hamiltonova ćerka, odmah mu je stavila do znanja da uopšte nije zainteresovana za njegove laskave reči i vatrene poglede. Što se tiče starije, Meri, čije je devojaštvo bilo na izmaku, ona je molila boga da bogati rančer iz Lordburga obrati malo pažnje na nju. Udala bi se ona i za crnog đavola samo da više ne trpi podsmešljive poglede građana Deninga i svojih nekadašnjih drugarica koje su već odavno vodile decu za ruku.

Čini se da je i Frenk veoma brzo došao sebi i setio se da je ovde radi posla a ne zadovoljstva, pa je uskoro sve više pažnje posvećivao Meri Hamilton, na sveopšte zadovoljstvo.

— Ja bih sada pošao da se smestim u hotel, pa vas molim da me izvinite — reče Frenk u stilu pravog salonskog džentlmena, ali ga mama Hamilton prekide.

— Ne, zaboga! Zar pored ovolike kuće da se maltretirate po kojekakvim hotelima? Šta bi vaš otac rekao na to? — reče gospođa Hamilton neočekivano prijatnim glasom.

— Ali, madam, ne bih želeo da vam smetam...

— Neću više ni reći da čujem! Džordže, reci našem gostu da mora da ostane. Šta čekaš?

Stari bankar požuri da podrži svoju ženu — i tako Frenk konačno pristade da bude gost u njihovoj kući. Nešto kasnije, dok su ćerke pošle za majkom da joj nešto pomognu, dvojica muškaraca ostadoše sami u salonu. Frenk izvadi pismo iz džepa i pruži ga bankaru. Ovaj izvadi pozlaćene naočare iz džepa na prsluku, natače ih na svoj veliki, grabavi nos i pažljivo počeo da čita. Kako je više odmicao, to je sve češće bacao pogled na Frenka, koji je, tobože nezainteresovano, stajao pored prozora i gledao lepo uređen vrt iza kuće.

— Znači, moj prijatelj i najbolji klijent Džonatan odlučio je da se ime Krozbi upiše u istoriju Nju Meksika. Čestitam! Verujte mi, mladi čoveče, pomoći ću koliko budem mogao, to vam obećavam. Znate, iako nisam bogat i poznat kao vaš otac, imam i sam nekoliko dobrih poznanika koje mogu da angažujem i koji će svojski da zapnu, pogotovo...

— Pogotovo što im nećemo ostati dužni, to ste mislili — prekid ga Frenk nehotice grubo, ali odmah nastavi uz osmeh: — Naravno, gospodine Hamiltone. Takvi prijatelji nikada se ne zaboravljaju. Kada se jednom dokopam guvernerskog položaja, odužiću se svima onima koji su mi pomogli.

Kratki razgovor zališe čašicom viskija. Sledeću čašu Frenk prihvati posle dugog ubeđivanja, pravedajući se da nije baš neki lju-

bitelj dobre kapljice. Smejao se u sebi. »Šta bi rekli Džim i Džoj da me vide i čuju«? pomisli, pitajući se istovremeno šta li njih dvojica rade.

— Što se tiče novca koji vaš otac pominje u pismu... — počeo bankar, ali Frenk odmahnu rukom.

— Trenutno imam koliko mi je potrebno. Pošto se ne kockam i ne sedim po salunima, verujem da mi taj novac neće ni biti potreban, osim...

Frenku iznenada pade jedna misao na pamet. »Za ovo će me otac u zvezde kovati«, pomisli i reče glasno:

... Osim ako ne mislite da bi bilo dobro da kroz nekoliko dana, kada stigne moja sestra Samanta, sa Istoka, ne priredimo jednu večeru u hotelu, na kojoj biste me predstavili svojim prijateljima i poznanicima?

Bankar na to oduševljeno pristade.

— Mladiću, vidim da imate sluha za posao kome želite da se posvetite. Nigde se ljudi bolje ne upoznaju nego za bogatom trpezom. Samo vi to prepustite meni.

Time je razgovor bio završen.

*
* *

Posle nekoliko popijenih viskija Kid se malo umirio, ali kako se bližilo veče, postajao je sve nestrpljiviji.

— Kide, polako, ne smemo mnogo da navaljujemo. Može neko da se upita zašto se toliko interesujemo za bankara kod koga je odseo tvoj partner iz voza. Shvataš? — po ko zna koji put pokušavao je Buč da smiri svog naprasitog prijatelja.

— Slušaj ti, pametnjakoviću, jedino što shvatam to je da me je neko mlatnuo po glavi i počistio džepove do poslednjeg centa. Ako je i onaj debeli bogataš u to umešan, brzo ću saznati, a onda...

Kidov pogled govorio je više nego sve reči. Taj pogled nije obećavao ništa dobro, Buč je to dobro znao. No, kako je on uvek više polagao na razmišljanje i lukavstvo nego na kolt, trudio se da smiri Sandensa i smisli nekakvo rešenje. Posle jedno pola sata sinu mu ideja.

Bez reči je ustao i otišao do šanka. Ubrzo se vratio noseći u ruci komad papira. Pošto ga dva puta presavi, on ga pruži Kidu.

— Šta ti sad ovo znači? — upita Kid nabusito.

— To ti je priznanica na pet hiljadarki — uzvрати Buč, likujući što njegov ortak ne shvata o čemu je reč. Zato brzo objasni svoju ideju.

— Vidi, Kide. Ako nije umešan, debeljko neće posumnjati. Isplatiće ti pet hiljada, a ti ćeš iscepati ovaj papir i ne pokazujući mu ga. Ako je i on umešan u onaj napad u vozu, onda će se odati.

Kid se osmehnu.

— Znaš, Buče, da ti, u stvari, i nisi glup momak. Samo tako izgledaš.

Pošto je bilo kasno za bilo kakvo traganje, bar ne ono pravo, njih dvojica odlučiše da malo prošetaju gradom i izvide situaciju.

Tri dana protekla su bez ikakvih rezultata. Frenk Krozbi kao da je propao u zemlju. Kid i Buč su se sve otvorenije raspitivali o bogatašu iz Lordburga, ali uzalud. Ljudi su samo slegali ramenima.

— Do đavola, Buče, hajdemo od banke do banke. Pitaćemo kod kog bankara Krozbi ima račun. Možda ćemo tako doći i do njega.

— Ne vredi, Kide. Bankari nerado govore o svojim klijentima, pogotovo kada je reč o klijentima iz drugih gradova, razumeš? To je poslovna tajna — objašnjavao je Kasidi. — Ipak, možda bi nešto moglo da se uradi. Prepusti to meni.

Onda, jednog jutra, on pokaza Kidu jedan duguljast beli koverat napunjen isečenim novinama.

— Odoh u izvidnicu. Sedi ovde i čekaj me. Možda će ovo i da upali — reče dok je lepio koverat.

Kid samo sleže ramenima i nateže pljosku.

Buč je krenuo nasumce niz glavnu ulicu. Već posle dvadesetak metara ugleda banku čija je firma štrčala iznad trotoara.

— Dobar dan — pozdravi Buč ljubaznog službenika i zamoli ga da pozove vlasnika banke.

Uskoro se pred njim pojavi mršav čovek dugih zulufa sa naočarima velike dioptrije. Nasmeši se Buču pokazujući dva reda velikih, nepravilno raspoređenih zuba.

— Šta mogu da uradim za vas, ser? — reče on glasom koji je više ličio na rzanje nego na govor.

— Meni ne. U stvari, nisam siguran ni da li sam ušao u pravu banku — počeo Buč tobože smešno. — Vidite, moj prijatelj Frenk Krozbi zamolio me je da njegovom bankaru u Deningu predam ovaj koverat...

— Da, pa šta s tim?

— Pa, eto, zaboravio sam kako se taj bankar zove — postideno »priznade« Buč.

— Krozbi kažete... Krozbi... Ne, bojim se da sa takvim čovekom nisam imao posla.

— Možda će vam pomoći ako vam kažem da moj prijatelj živi u Lordburgu.

— Lordburgu? — Ne, ser, sada sam siguran da vaš prijatelj nije naš klijent.

Buč zahvali i napusti banku. Slično je prošao i u sledeće dve banke: Kada je već počeo da gubi nadu, nađe se pred bankom Džordža Hamiltona. Na njegovu nesreću, bankar trenutno nije bio prisutan. Pričljivi činovnik ipak obradova Buča.

— Znate, ser, naš gazda ima

nekog gosta, nekog momka iz Lordburga, ako se ne varam. Ako mogu da vam pomognem...

Buč samo odmahnu rukom i požuri u pansion u kome ga je čekao Sandens Kid.

— Kide, ako se ne varam, našao sam na trag našem prijatelju. Tu je, po svoj prilici, u gostima kod bankara Hamiltona.

— Odlično, idemo kod bankara — reče Kid ustajući.

— Polako, čoveče, sad odande dolazim. Bankar nije u banci...

— Toliko sam i sam mogao da zaključim. Mislio sam da ga potražimo kod kuće.

Buč u prvi mah htede da protestuje, ali se predomisli. Njihova zaliha novca bila je na izmaku. Zato samo klimnu glavom i krete za Kidom.

— Kide, molim te, pusti mene da govorim kada dođemo tamo. Važi?

— To je ionako tvoj posao, mislim, da pričaš — uzvрати Sandens, koji nikada nije mnogo polagao na priče.

Buč je brzo saznao gde se nalazi kuća bankara Hamiltona. Kretoše prema izlazu iz grada, ka onom delu naselja u kome su stanovali bankari, gradonačelnik i nekoliko bogatih trgovaca.

Kuća porodice Hamilton bila je najveća i najlepša. Za razliku od većine drugih kuća, pred njom se pružao prostrani travnjak ukrašen raznim cvećem. Buč ne izdrža da zadržano ne zvizne. Čak ni Kid nije ostao ravnodušan.

— Ovi baš znaju da žive — reče.

Nekoliko minuta kasnije objasnije Crncu koji im je otvorio vrata da traže gosta gospodina Hamiltona.

Crnac krete da izvrši ono što je od njega traženo i nalete baš na Krozbi.

— Masa Krozbi, baš sam krenuo da vas nađem. Traže vas dva džentlmena. Eno ih na vratima — reče Crnac dubokim glasom.

Krozbi se trže. Ko to može da ga traži? »Jasno, ona dva idiota Džim i Džoj, a rekao sam im da mi ne prilaze!« Ljut, Frenk požuri ka vratima spreman da skreše braći Dagerti nekoliko slatkih reči u lice. Kada ispred vrata ugleda Buča i Kida, on jednostavno zinu. Čak se povukao i korak, što dvojici ortaka nije promaklo. Ipak, Buč se nasmeši.

— Dobar dan, gospodine Krozbi. Verovatno se čudite što se ranije nismo pojavili? Znate, imali smo neka posla. No, svejedno. Važno je da smo se našli. Pošto sutra idemo dalje, moj ortak je hteo da vas zamoli da ispunite svoje obaveze prema njemu.

— Obavezu... — promuca Frenk trudeći se da na brzinu smisli šta da radi. — Ah, da, baš sam smeten. Svakako, džentlmeni. Samo, ja kod sebe trenutno nemam toliko gotovine.

— Zato ja imam vašu priznaticu — trže ga Kid izvlačeći sa dva prsta komad hartije.

»Imaš ti đavola«, prolete Frenku kroz glavu i umalo ga ne upita odakle mu priznatica kad je on svojeručno spalio. Na vreme se obuzda.

— Nadam se da ću je videti... da ćete mi je vratiti — splete se Frenk.

— Naravno, čim dobijem određenu svotu — uzvрати Kid.

— U redu, gospodo. Recite mi gde da se nađemo, a ja ću se pobrinuti da sredim sve što treba.

Pošto mu rekoše u kom su pansionu odseli, odmetnici se dogovoriše da ga tamo sačekaju kroz dva sata.

— Nešto tu smrdi. Prvo se iznenadio kada nas je video, a posle se umirio. Suviše brzo za moj ukus — reče Kid kada su se približili kući u kojoj su odseli.

— Ni meni se ne sviđa kako se ovo odvija, ali ne preostaje nam ništa drugo nego da sačekamo još ta dva sata.

Dva sata kasnije neko zakuca na vrata njihove sobe.

— Ti otvori vrata, a ja ću se sakriti ovde — reče Kid pokazujući na ormar.

Buč klimnu glavom i pođe da otvori vrata. Umesto Frenka ugledaše nepoznatog čoveka. Ipak je dno je odmah prepoznao — zvezdu šerifovog pomoćnika. Plavokosi momak čija je desna strana lica bila unakažena velikim belim ožiljkom pogleda ga nimalo ljubaznim pogledom, zatim kroči u sobu.

— Izvolite, šerife — poče Buč ljubazno, ali ga zamenik prekide.

— Gde ti je ortak? — reče grubo.

— Tu je negde, možda u salunu, ne znam. Ja sam se odmarao. Zbog čega vam je potreban moj ortak? Čemu uopšte ovaj upad? Jeste li sigurni da ste na pravom mestu? — poče sada i Buč oštrije.

— Ja sam na pravom mestu, a uskoro ćete se i ti i tvoj ortak naći na pravom mestu — dobaci plavokosi i istrže kolt. — Hajde polazi! Naći ću ja i tvog ortaka!

Taman se okrkenuo i poterao Buča prema vratima, kada iza leđa začu karakterističan zvuk napinjanja kolta. Usledio je i tih, sasvim tih glas.

— Polako, momče, malo si se zatrčao. Da čujem kako tvoj kolt pada na pod. Sad! — prosikta Kid.

Šerifov pomoćnik se trže, ali odmah posluša. Čak suviše brzo, no dvojica ortaka to nisu odmah registrovali. Buč ga brzo razoruža i ugura u ormar.

— Rekao sam ti da oko onog Krozbiya nešto smrdi. Sad vidiš da sam bio u pravu. Moramo da se čistimo odavde — reče Sanders i poče da skuplja svoje stvari.

Minut kasnije kretoše hodnikom prema stepenicama. Pre nego što su stigli do prvog stepenika, zaustavi ih nečiji glas.

— Vi ste ipak opasni momci. Sada lepo stanite da vas ne za-

ustavimo zauvek. Okrenite se lagano. Kori, pokupi im gvožđuriju.

Kada su se lagano okrenuli, Buč i Kid ugledaše sedokosog čuvara zakona u pratnji dvojice pomoćnika.

— Gde je Slim, moj pomoćnik? Šta ste mu uradili? — upita šerif, ali istog časa dobi odgovor iz sobe.

Uz tresak, vrata na ormaru odleteše u komade i šerifov pomoćnik izlete u hodnik. Htede da kidiše na Buča i Kida, ali ga šerif zaustavi.

— Vodite ih u zatvor. Ja ću doći malo kasnije sa gospodinom Hamiltonom i njegovim gostom. Požurite! — dobaci šerif i krete ispred svojih pomoćnika.

Kada se gvozdena rešetkasta vrata zalupiše za njima, Kid besno opsova tresnuvši šešir o zid.

— Sad smo se lepo uvalili. Kad izađem odavde, neko će debelo platiti. Samo da ga se dokopam! — bogoradio je Kid.

— Da, samo da izađemo odavde, ali kako, Kide?

Čitav sat protekao je dok se šerif u pratnji Džordža Hamiltona i Frenka Krozbiya nije pojavio u uredu. Pošto su prišli ćeliji u kojoj su se nalazili Buč i Kid, šerif se obrati Frenku.

— Jesu li ovo ti ljudi, gospodine Krozbi?

Frenk nije prilazio. Samo klimnu glavom.

Podnesite prijavu protiv njih, a ostalo će urediti sudija Kramer — reče šerif.

— U redu je, Milte, o tome će se pobrinuti moj advokat. Moj gost ne treba o tome da brine. Hajdemo, gospodine Krozbi.

Dok su se njih dvojica udaljavali, Kid povika drmajuci rešetke.

— Za šta da nas prijavi? Za šta?

Krozbi i Hamilton nisu se ni osvrnuli. Zato se šerif vrati i odseče.

— Mislili ste da možete da ucenjujete poštene ljude kako vam padne na pamet, a? E, ovde kod nas to ne može. U to ćete se uveriti kada vas sudija bude rebnuo.

— Koga smo to, do đavola, ucenjivali? Da ne misliš možda, na onog naduvenog rančerskog sina? On nama duguje...

Buč priđe Kidu i povuče ga za rukav.

*
* *

Krozbi je zadovoljno zviždukao dok se sa Hamiltonom u luksuznoj kočiji vozio prema bankarevoj kući.

— Dobro je, to smo uredili. Ko bi rekao da će se ucenjivači usuditi da tako otvoreno nastupe? — pitao se bankar.

— Znaju da krećem u kampaњу, pa protivnici žele odmah da mi pokažu šta me čeka. Uz prijatelje kao što ste vi, niko me

neće zaustaviti. Niko! — likovao je Frenk.

Posle ručka Frenk reče svojim domaćinima da treba da ode na poštu i pošalje ocu telegram. Hamilton naredi da mu se spremi kočija, ali Frenk skromno odbi rekavši da želi da se prošeta. U stvari, na samom izlasku iz grada ugledao je braću Dagerti i sada je hitao da ih pronade. Imao je za njih jedan posao, posao koji je trebalo obaviti pod okriljem noći.

— Na žalost, momci, ona dvojica iz voza nisu stradali. Štaviše, veoma su živi i postaju opasni. Uspeo sam da ubedim mog domaćina da je reč o nekim ucenjivačima i sada su u zatvoru, ali meni ni na kraj pameti ne pada da se pojavljujem pred sudom i natežem sa njima...

— Pređi na stvar, Frenki. Očigledno, sada mi nastupamo — prekide ga Džim Dagerti.

— Tačno, sada je red na vas. Uostalom, zar niste vi moji verni pratioci? Vaše je da štitite budućeg guvernera i njegove interese.

— Kako misliš da to izvedemo? Da upadnemo u šerifov ured i onu dvojicu jednostavno izrešetamo — podsmehnu se Džoj.

— Ne, imam bolji plan. Sutra uveče održaće se banket u hotelu. Svi viđeniji ljudi doći će da se upoznamo. Vas dvojica iskoristićete to i zapaliti zatvor. Snađite se za petrolej. Koliko sam uspeo da vidim, magacin je-

dne radnje nalazi se nedaleko od zatvora.

— U redu, Frenki. Mi smo ti prijatelji, ali ovaj poslić ipak ćeš morati da platiš — javi se ponovo Džoj pre nego što je njegov stariji brat uspeo bilo šta da kaže.

Kako je i sam bio srebroljubac, nije se usprotivio bratovljevom predlogu.

— Svakako da ćete dobiti pare. Zar ste do sada imali štete od druženja sa mnom? — uvređeno upita Frenk.

Tako je sudbina dvojice prijatelja bila odlučena, bar što se tiče Frenka Krozbiya i njegovih plaćenika.

IV

Banket u najvećem hotelu u Deningu zaista je bio izuzetan. Za to se pobrinuo bankar Hamilton. Ne samo da je dobrim delom pokrio troškove nego je i u gradskim novinama objavio vest da se u njihovom gradu nalazi budući kandidat za guvernera od koga će i oni imati koristi, i tako dalje, i tako dalje.

Frenk Krozbi, pomalo ukočen zbog odela na koje nije navikao, osećao se kao najvažniji čovek na svetu.

Činjenica da je starija Hamiltonova ćerka sedela pored Krozbiya bila je povod za raznorazna gurkanja ispod stola i značajne poglede okupljenih dama i pojedinih muškaraca. Frenk se svojski trudio da udovolji Meri, i ova je sva blistala od sreće.

Hamilton je održao govor koji je pripremao čitavog tog dana. Govorio je o razvoju Deninga, njihovog okruga, cele države. Hvalio je mladog Krozbiya govoreći uglavnom o njegovom ocu. Na kraju poziva i mladića da i sam kaže nekoliko reči.

Krozbi se sav oznojio, ali nije mu bilo teško da već podgrejanim gostima zamaže oči obećanjima, pa tako izmami i aplauz.

Za to vreme dve senke su se pod okriljem noći šunjale duž zadnjeg ulaza u magacin jedne radnje. Veoma brzo Džoj je uspeo da odvali zasun. Posle izvesnog vremena pojavio se noseći u rukama dve kante od po deset litara petroleja.

— Ti kao da hoćeš da zapališ pola grada, a ne samo zatvor! — podsmehnu mu se Džim prihvatajući jednu kantu.

Pošto su osmotrili ulicu, šmugnuše skriveni senkom obližnjih kuća do zadnjeg dela zgrade u kojoj je bio smešten šerifov ured i zatvor. Dogovoriše se da Džim prošetia ispred zatvora i uveri se da li neko čuva stražu.

Džimu Dagertiju nije trebalo mnogo da se uveri kako u prednjoj odaji drema samo jedan šerifov pomoćnik. On je, očigledno, potegao neki gutljaj više, o čemu je svedočila gotovo prazna flaša na stolu. Za neku veću opreznost nije ni bilo razloga jer su se u ćelijama iza kancelarije nalazili samo Buč i Kid. Dvojicu

drugih zatvorenika, mesne pijanice, šerif je tog jutria pustio uz uobičajene pretnje i savete.

— Imamo sreće, dečko. Jedan jedini zvezdonosac je unutra, ali spava kao sisanče. Hajde da obavimo to, pa da brišemo.

Počeli su da zalivaju zidove od debelih balvana, od kojih je zgrada uglavnom i bila sazdana izuzimajući temelje i deo zatvora, koji su bili od cigle. Džoj je čak uspeo da deo petroleja prospe i po niskom, gotovo ravnom krovu.

Sandens Kid šetkao je dugo te večeri. Od nervoze nije mogao oka da sklopi. Smišljao je sto načina za bekstvo, ali je svaki put morao da ih odbaci. Sada je stajao ispod malog, visoko izdignutog prozora i zurio u zvezdano nebo. Jednog trenutka učinilo mu se da čuje nešto ispod prozora, ali nije bio siguran šta. On da do njega dopre klokotanje tečnosti koju je neko prolivao ispod samog prozora. On odmah prodrma Buča i daje mu znak da čuti.

— Pa to je petrolej! — tiho reče Buč, koji se brzo razbudio. — Do sto muka, neko hoće da nas potpali. Zovi čuvara, brzo!

— Ne, sačekaj. Možda je ovo šansa da se izvučemo. Čim nastane gužva, gledaćemo da šmugnemo — zaustavi ga Kid, koji je neprekidno mislio na bekstvo.

Kid reče Buču da se podmetne ispod prozorčeta i posluži mu umesto merdevina, onda mu sko-

či na ramena. Krivio je glavu na sve strane ne bi li nešto video, ali oni koji su poslovali kraj zatvora nisu se videli. Jednog trenutka do Kida dopre nečije ime, nešto kao Džo... Džod, ili Džoj. Nije baš bio siguran. Već je hteo da skoči na pod, kad ugleda senku, zatim i siluetu čoveka pod prozorom. Nije mogao da raspozna lice, ali je dobro uočio prsluk od teleće kože. Bele šare jasno su se isticale pod svetlošću meseca.

— U pravu si. Neko hoće da nas se otarasi. Kad budemo iskakali odavde, dobro otvori oči da umesto na vrelinu plamena ne natrčimo na vrelo olovo — reče on Buču.

Samo pet minuta bilo je potrebno da plameni jezici počnu da ližu i penju se uz balvane zgrade. Drvo suvo kao barut začas se usijalo. U ćeliji je već postalo vraški vruće a spolja se još nije čuo ni jedan glas. Očigledno, niko još nije primetio požar.

— Pored ovih moglo bi pola grada da izgori. Sada je već vreme da vičemo — reče Buč i počeo da drma vrata na ćeliji vičući iz sveg glasa.

Čitavih pet minuta vikali su i udarali daskama koje su izvalili iz kreveta po rešetkama dok se na vratima nije pojavilo bunovno lice čuvara.

— Čoveče, zgrada gori! Zar si slep? Otvaraj ovo pa da briše-

mo napolje sva trojica. Hajde, šta čekaš? — zaurla Kid.

Stražar se tupo zablenu u njih kao da ne shvata o čemu govore. Odsjaj plamena obasjavao mu je lice. Tek tada ugleda crvenilo na prozoru i oseti ljut dim.

— Vatra! Upomoć, Izgore zatvor, ljudi! — povika i istrča napolje.

— E, ovaj je stvarno najluđi tip koga sam u životu video. On nas je zaboravio! reče Buč.

Čuli su kroz otvorena vrata kako se stražar dere pozivajući ljude u pomoć. Pošto je, verovatno, uspeo da dozove nekolicinu građana, on dotrča do ćelije i jedva pogodi ključ. U ćeliji se već valjao gust dim. Dvojica prijatelja kašljali su do suza.

Stražar je žurio da i sam pobegne iz dima, pa ni kolt nije izvadio kako bi pripremio zatvorenicima. No, njih dvojica nisu to ni videli. I sami su žurili da se što pre nađu na ulici. Kada su izašli pred ured, stražar im doviknu.

— Hej, vas dvojica, šta ste se ukipili? Kofe u ruke, da gasimo vatru. Hajde, brzo!

Kid htede da ga opsuje, ali se Buč umeša.

— Svakako, zameniče, odosmo po kofe — reče i povuče Kida.

Ovaj se međutim otrže i odjuri u ured. Minut kasnije vratio se noseći u rukama svoj i Bučov opasač sa koltovima.

Sve više ljudi trčalo je prema mestu požara. Postojala je opas-

nost da vetar natera plamen na obližnje kuće. Nisu smeli ni da misle šta bi se dogodilo. Taj deo grada bio je uglavnom sastavljen od drvenih kuća.

Uskoro se na mestu požara pojavio i šerif. I on je zaboravio u prvi mah da pita za zatvorenike. Kada se setio, Buč i Kid već su bili na drugom kraju grada merkajući konje vezane ispred saluna.

Braća Dagerti nisu dugo čekali da vide ishod svog posla. Ostali su sve do onog trenutka kada je stražar prvi put istrčao na ulicu, ali kada je masa počela da se okuplja, njih dvojica umakoše.

— Trebalo je da sačekamo i ispalimo nekoliko metaka na onu dvojicu — bunio se Džoj.

— Ludače, kako smo to mogli pored onolikog naroda? Zar da stanemo usred gomile i raspalimo, pa nas sutra goni čitava gomila budala? Ako su se ona dvojica izvukli, sigurno će pobeći čak u treću državu — ljutito ga prekide Džim.

Posle kraće pauze stariji brat nastavi.

— Ako se i ovog puta budu izvukli, sačekaćemo ih negde na otvorenom i zauvek srediti.

Dok su njih dvojica ulazili, u obližnji salon, Sandens Kid i Buč Kasidi odabraše dva konja vezana iza javne kuće i povedoše ih dublje u mrak.

— Sada smo postali i konjokradice — reče Buč tek da prekinе tišinu.

— Ako te grize savest, ti vrati konja i trči iza mene — podsmehnuo mu se Kid. — Nego, zaboravljaš da smo i dalje bez prebijene pare. Mogli bismo da iskoristimo priliku. Kada je vatra već upaljena u našu čast, hajde da ne bude uzalud.

— Gde da nađemo pare? Mišlim... kako to planiraš?

— Hajde da jednom i ja isplaniram neki posao. Doduše, to verovatno neće biti veliki posao kakav ti umeš da izmisliš. U kakvoj smo situaciji, sve nam odgovara — nastavi Kid u istom tonu.

Dok su se njih dvojica okretali u mraku merkajući kuda da krenu, slučaj im pruži priliku kakvu su samo mogli da požele. Iz javne kuće, obazirući se na sve strane, izađe debeljko obučen u skupoceno odelo. Tiho je zviždukao, očigledno zadovoljan onim što je unutra doživeo.

— Evo ti prilike da u jednoj noći postigneš dva uspeha. Pošto si postao konjokradica, sad ti se pruža prilika da postaneš i sitan lopov. Onaj momak sigurno ima podeblji buđelar.

Buč frknu kroz nos.

— Ne dolazi u obzir! Ipak sam ja Buč Kasidi, a ne sitan ulični lopov. Nemoj da se trudiš...

Kid ga samo pogleda i krete pred debeljka. Ovaj, ništa ne sluteći, priđe i nikloni se Kidu.

— Lepa noć, zar ne, prijatelju? — reče veselo.

— Onda da je ne kvarimo. Daj mi pare, i moći ćeš mirno da spavaš. Inače...

Kidov glas zvučao je preteći. Čovek brzo posluša.

— Ja nemam mnogo... Kakav je to način? Ja sam pošten čovek...

— Ako si pošten, šta si tražio tamo? Hoćeš li možda da te odvedem kod tvoje žene da te ona pita? — reče Kid i nasumice pogodi u najbolniju tačku.

— Uzmite pare, samo mi to ne činite! Evo, imam ovde još trista dolara... Uzmite... vaši su — mucao je debeljko.

Sandens pokupi pruženi svežanj i pusti čoveka da se trkom udalji. Nije se bojao da će žrtva zvati u pomoć.

*
* *

Kada je saznao da su se dvojica odmetnika izvukla iz zatvora i da je tako njegov plan propao, Frenk je bio besan kao ris. Ipak, trudio se da svoj bes sakrije pred Hamiltonom i ostalim ljudima na banketu.

— Nadajmo se da ih više nikada nećemo videti. Ako se pak još koji put pojave i zasmetaju vam, onda...

Frenk samo odmahnu rukom na ove bankareve reči, misleći: »Ako se pojave još jednom, onda će dobiti po metak«.

Već sutradan, pošto je dočekao sestru i upoznao je sa porodicom bankara Hamiltona, Frenk se krišom sastade sa braćom Dageri i obavesti ih da će narednog dana krenuti za Lordburg.

— Vi krenite još danas. Birajte hoćete li vozom ili na konjima. Bolje krenite na konjima, bar ćete uz put proveriti gde su ona dvojica. Naći ćemo se u Lordburgu.

Sat kasnije stajao je uz Meri Hamilton i, držeći je za ruku, tiho govorio.

— Draga Meri, možda će vam se učiniti da je ovo što ću vam sada reći malo prebrzo, ali ja tu ništa ne mogu. Vi mi se sviđate. Ako vaš otac i mati nemaju ništa protiv, ja bih želeo da mi budete žena.

Meri zinu od iznenađenja. Ovolikoj sreći nije se nadala ni u snu. Momak doduše ne izgleda kao idealan muškarac, ali on je budući guverner. Uz to, ko zna da li će joj se još jednom ukazati prilika da se uda.

Dugo nije mogla da dođe do reči, pa se Frenk uplašio da je možda preterao.

— Vidim da se dvoumite... žao mi je...

— Ali ja... ja se ne dvoumim... samo sam presrećna — izusti devojka, okrete mu leđa i odjuri u kuću.

Deset minuta kasnije svi članovi porodice znali su za Frenkovu izjavu. Bankar mu je po deseti put stiskao ruku, gospo-

đa Hamilton ga je ljubila u obraz, a najmlađi član porodice samo ga je podozrivo pogledao.

— Ako se ne ljutite, ja bih ovo objavio... Za mene... za nas je čast da budući guverner postane naš... zet... član naše porodice — mucao je bankar.

Još neko je bio iznenađen ovom vešću.

Samanta Krozbi, nije baš dobro poznavala svoga brata i nije znala šta da misli o ovoj odluci. Još više je bila iznenađena kada je čula kako bankar pominje guvernera.

Kada je za trenutak ostala nasamo sa bratom, ona ga upita.

— Pa, sestrice, otac i ja smo odlučili da pravim političku karijeru. Dosad je on bio glavni čovek kod kuće, a sada ću to da postanem ja. Zamisli, tvoj brat postaće čovek broj jedan u Nju Meksiku. I ova ženidba ide uz to. Bankar Hamilton ima novac koji će mi biti potreban u kampanji, a Meri i nije tako loša devojka...

— Zar to nije malo nepošteno prema njoj — pokuša Samanta, ali Frenk odmahnu rukom.

— Zašto nepošteno? Zar ti nije jasno da je devojka usedelica. Ja sam je usrećio, šta može da joj nedostaje?

*

* *

— Vraćićemo konje. Ostajemo ovde — reče Kid iznenada dok

se sa Bučem skrivao u dubokoj senci jedne kuće.

Buč zinu od iznenađenja. Za to je imao dva razloga: prvo, jedva su odlučili da ukradu konje, a, drugo, nikada ranije Sandens nije toliko puta u jednom danu donosio odluke.

— Ostajemo?! Mora da si poludeo! Zašto, do đavola? Gde da se sakrijemo? Uostalom, šta si sada smislio? — pitao je buljeći u prijatelja.

Kid se osmehnu pa poče poluironičnim glasom:

— Uvek si govorio da se treba sakriti tamo gde te najmanje očekuju. Je li tako? E, lepo, ko bi očekivao da ostanemo u gradu iz čijeg smo zatvora tek pobjegli? Sakrićemo se tamo — pokaza on rukom na kuću iz koje je debeljko maločas izašao. Kasno je za posete i do jutra neće biti mušterija. Uostalom, na takvom mestu uvek mogu da se čuju zanimljive stvari. Hajde sad, dosta je bilo priče.

Posle toga oni oteraše konje udarajući ih po sapima, a sami se pešice uputiše prema javnoj kući.

Crnac koji im je otvorio vrata pogleda ih namrgođeno, ali, kako ih nije poznavao, uzdržao se od bilo kakvih komentara. Umesto toga on se okrete prema slabo osvetljenom salonu i pozva nekoga. Minut kasnije u okviru vrata pojavi se vlasnica. Umesto neke dobrodušne, vesele debeljuce ili debelo našminkane

rospije, Buč i Kid ugledaše lepo doteranu sredovečnu ženu koja kao da nije pripadala mestu u kome je živela.

Buč je blenuo u ženu, dok Kid skide šešir i uz svoj dobro poznati, osvajački osmeh reče:

— Dobro veče, madam. Znam da je kasno, ali nadam se da će, ako ne u vašem srcu, onda bar pod vašim krovom da se nađe mesta za dva usamljena momka koji ne vole smeštaj u hotelima.

Njegov nastup izgleda da je upalio. Žena se pomeri u stranu da ih propusti u kuću.

Nekoliko minuta kasnije dva ortaka pijuckali su začuđujuće dobar konjak u društvu vlasnice kuće i jedne njene devojkice. Proteklo je oko pola sata. Onda se Buč povuče sa svojom pratiljom, ostavljajući Kida i vlasnicu kuće.

— Nisam te dosad viđala ovde, a ni u gradu. Stranac? — upita lepa gospođa Rasel Kida.

— Da, stranci smo. Tek smo stigli.

— Onda ne znate da je sinoć bilo gužve u gradu. Mnogo toga dogodilo se za jedno veče. Čujem da je bio nekakav veliki banket, nekakav budući guverner slavio je nešto... a zatim je neki šaljivdžija zapalio zatvor. Kažu da su dva momka to iskoristila i pobjegla — pričala je lepuškasta Sonja Rasel posmatrajući Kida ispod oka.

— Interesantno. Znači, kod vas nije dosadno.

— I tako, vi o tome ništa ne znate — nastavi žena kao da nije čula Kida.

Kid postade oprezan. Nešto mu je u ženinom pogledu govorilo da ona mnogo ne veruje njegovim rečima. Njen smeh mu uskoro pokazao da je baš tako.

— Da ti i tvoj prijatelj niste garavi po licu i da toliko ne smrdite na dim, možda bih vam još i poverovala. Kako su vremena traperi i ostalih skitnica prošla, sigurna sam da miris dima ne potiče od logorske vatre — reče i ustade.

Ustade i Kid, ne znajući šta da kaže.

— Tako mi se sviđaš. Mene ne moraš da lažeš ni da se bojiš. Ja sam poslednja koja bi pomogla stanovnicima Deninga. Dođi da se okupaš, a onda na spavanje.

Kid se zadovoljno nasmeši i pođe za Sonjom Rasel.

Kada je posle izvesnog vremena izašao iz njenog kupatila ogrnut samo debelim frotirom, Sonja ga zadivljeno pogleda.

— Znaš, ja sam ovde gazdarica. Mislim, ne radim... ne mešam se sa mušterijama, ali s tobom...

Nije završila. Njena bogato na brana kućna laljina skliznu i pred očima se ukaza raskošno telo zrele žene. U poslednje dve godine Kid nije video ništa lepše — u to je mogao da se zakune.

Žena mu priđe, uhvati ga za ruku i kao nekog momčića povede u krevet. U početku je bila smirena, ali, kako ni Kid nije navaljivao, ona uskoro krete u napad.

U međuvremenu ni Buč nije gubio vreme. On doduše nije imao sreću da se prvo okupa i osveži. Samo se umio i odmah navalio na ričokosu Kiki, kojoj nije mogao da odredi godine, nešto zbog šminke, nešto zbog polutame u sobi.

Nešto kasnije, dok je pušio cigare, Buč je slušao njeno čavrljanje.

— Znaš, u ovoj selendri dugo nije bilo toliko stranaca kao ovih dana. Prvo neki kauboji koji putuju gore u Kanzas, onda ona dvojica koja toliko liče, pa ti i tvoj prijatelj... Već su mi dojadili ovi šmokljani iz Deninga, koji se noću šunjaju oko naše kuće strepeći da ne nalete na nekog komšiju.

Buč je ćutao i pušio. Čekao je da se devojkica ispriča.

— Ti mi se sviđaš, lepotane... Nekako si drukčiji. Samo ćutiš i gledaš me tim svojim plavim očima... kao... kao neki dečak. Da, pravi si veliki — mali dečak, ali samo po izgledu — dodade kroz promukao smeh. — Znaš, juče ili sinoć — ne znam koliko je sada sati — bila su ovde dva čudna momka. Liče ko jaje jajetu, ali nisu bliznaci. Jedan je stariji bar pet godina. Nisu se razdvajali. Uzeli su mene

i Rozi i bili smo svi u istoj sobi. Bili su pijani i mnogo su pričali. Niko ne zna da su oni zapalili zatvor.

Buč se trže i poče pažljivo da sluša.

— Smejali su se kao ludi. Kažu, nisu uspeli do kraja, ali nadaju se da će posao obaviti za koji dan... uz put... Tako su govorili.

— Jesu li to neki veseljaci oda vde? — upita Buč.

— Ne, nisu ovdašnji, inače bih ih poznavala. To su neki stranci. Došli su pre desetak dana. Bili su već nekoliko puta ovde, ali su kod mene bili prvi put juče.

— Da li će se još koji put pojaviti — upita pomalo neoprezno Kasidi.

— Neće... sutra idu dalje... Zašto se ti toliko interesuješ za njih? Da ih ne poznaješ?

— I da i ne. U svakom slučaju, voleo bih da ih upoznam izbliza.

— Zašto?

— Recimo da me interesuju momci koji vole da pale zatvore. U svakom slučaju, da više ne pričamo o njima. Važi?

Devojka samo klimnu glavom i nasloni lice na Bučove gole grudi obrasle retkim maljama.

— Jednog od njih lako ćeš poznati po prsluku od teleće kože. Nije ga uopšte skidao — dobaci devojka, zatim poče da ljubi Buča.

Pošto je utolio Sonjinu glad za ljubavlju, Kid je zaspao bla-

ženim snom. Toliko čvrsto je spavao da nije ni osetio kada se žena izvukla iz kreveta i prišla ormanu u uglu sobe. Tamo je nešto dugo preturala po fioci i konačno izvadila oveći komad papira.

Bila je to poternica.

Poternica izdata u Koloradu pre dve godine.

Ispod navedene sume stajale su slike dvojice momaka. Slike Buča Kasidija i Sandens Kida.

Železnička kompanija nudila je deset hiljada dolara svakome ko pomogne da se uhvate ili potkažu.

Sonja se nasmešila bacajući pogled na usnulog plavokosog revolveraša. Ubrzo joj osmeh nestade i na licu se javi tuga. Nekada davno, jedva takva poternica uništila je njen život, odnoseći joj sreću i voljenog čoveka. Od tada je skupljala poternice, bar one koje su joj bile dostupne i pomagala progonjenim ljudima koliko je mogla.

Vratila je poternicu na mesto i polako prišla krevetu. Onako usnuo, Kid joj je ličio na umornog mladića nevinog lica. Ona ga pomilova po kosi pa se polako zavuče pod pokrivač.

Kada su se ujutro probudili, Kid nekoliko minuta nije mogao da dođe sebi. Mekana postelja, miris koji se širio oko njega, toplo, golo žensko telo koje ga je grejalo... Onda se seti gde se nalazi. Čim se pomerio, Sonja otvori oči.

— Kako si spavao... KIDE?
— reče naglašavajući njegovo ime.

Sandens nije ni pokušao da se pretvara. Pogledao je ženu pravo u oči i, umiren onim što je video, samo reče:

— Odmah si znala ko smo?

— Ne, ne odmah, ali svejedno. Ovde ste bezbedni. Da li mogu da vam pomognem?

Sandens je nekoliko trenutaka posmatrao bez reči. »Ova žena nije kao one koje smo do sada sretao. Odlučna je i istovremeno puna gorčine. Veoma opasna kombinacija«. Isto tako, znao je da je ovde bezbedan kako odavno nigde nije bio. Pomoć? Još kako im je bila potrebna«.

Zato odluči. Privuče Sonju na svoje grudi i ispriča joj sve što su on i Buč doživeli u poslednjih desetak dana.

— Eto, to je sve. Sada znaš da smo i bez para — ne računajući one pare koje sam noćas pokupio — i bez konja. Pomoć nam je potrebna, samo...

— Samo šta?

— Pa, ovde se pare ostavljaju a ne uzimaju — uzvрати smušeno Kid.

Onda mu Sonja ispriča sve o sebi i dodade:

— Kao što vidiš, ovde može da se traži pomoć i DOBIJE.

Posle kraće pauze Sandens Kid progovori.

— Znaš, ja sam prilično tvrdo glav. Ne volim kad me neko prevari, opljačka, a pri tome još

i udari. Vратиću svoje pare, a onda... eto me ponovo kod tebe.

Bilo je već odmaklo jutro. Buč se nervozno šetkao po salonu praćen radoznalim pogledom ridokose. Kada je već bio na kraju strpljenja, pojavi se Kid. Nasmijan, ugladen, u čistom odelu.

Buč zinu.

— Kako ti je samo uspelo? — reče kroz zube jer se tog trenutka pojavi i Sonja.

— Iako si mator, ipak ćeš morati da poveruješ da još na ovom vašljivom svetu postoji dobre vile, kao što je ova ovde — nasmaja mu se Kid i zagrli Sonju Rasel.

Sat kasnije jahali su put Lordburga. Sada su znali gde treba da idu i sa čime da računaju.

— Kao što vidiš, ni ja nisam tako loše prošao — brbljao je Buč. I moja cura znala je ponešto. Onaj šareni prsluk od teleće kože koji si video iz ćelije pripada momku koga tražimo i koji nam ovog trenutka, sa svojim bratom, negde tamo sprema klopku. Njih dvojica su po svoj prilici naši poznanici iz voza i sada je sigurno da rade sa onim bogatašem.

— Oni su moja briga. Ti samo dobro otvori oči da ne uletimo u klopku. Posle toga...

Kid nije dovršio rečenicu. Nije ni bilo potrebno. Buč je dobro znao nastavak. Nije ga toliko brinuo susret sa dvojicom momaka koji su već dva puta po

kušali da ih srede. Više je strepeo od susreta sa Frenkom Krozbiem i moći kojom je raspomagao njegov prebogat otac.

V

Blagom padinom obraslom visokom travom, što je u ovom kraju bila prava retkost, jahala su dva jahača. Još iz daljine moglo se, po gestikulacijama i mahanju rukama, zaključiti da o nečemu žučno raspravljaju.

Bila su to braća Dagerti.

— Džim, ti si stariji, i ja sam te uvek slušao. Ovog puta ti bi mene mogao da poslušáš. Šta je nama Frenk Krozbi, taj naduvenko? Šta? Niko i ništa eto šta. U redu, obavili smo i dosad nekoliko poslova za njega, obavicećemo ih sigurno još, ali hajde da to uradimo onako kako to nama odgovara. Shvati, mi smo njemu potrebniji nego on nama. Da nije tako, zar misliš da bi nas plaćao ovako dobro? Kaži! — ubeđivao je Džoj svog starijeg brata.

Njegove reči nisu Džima ostavile ravnodušnim. Mali je u pravu, mislio je on. Do đavola, zašto bi se njih dvojica zadovoljili mrvicama? Umesto da Krozbi vlada njima, njih dvojica mogu to da urade sa njim.

— U pravu si, brate. Idemo pravo u Lordburg. Ako ona dva tipa krenu za nama, sačekaćemo ih na našem terenu, a ako se go spodinu Krozbiju to ne svidi,

neka crkne — reče i obode konja.

Kada je sunce pripeklo, sjahao se i potražiše zaklon u senci kaktusa.

Da su znali da dva opasna momka jašu njihovim tragom, verovatno ne bi bili toliko bezbrižni.

Sigurno bi se i sam Frenk Krozbi drugačije ponašao da je znao sa kime se zavadio. Ovako, on se prepustio ružičastim snovima o budućoj moći i blagostanju.

*
* *

Sutradan pošto je saopštio porodici Hamilton svoje namere u pogledu Meri, on je sa sestrom seo u voz i krenuo nazad, roditeljskom domu.

— Onda, kao što smo se dogovorili. Čekamo vas najdalje za deset dana u Lordburgu. Toliko vremena biće nam potrebno da sve pripremimo — reče on pozdravljajući se sa bankarevom porodicom.

Meri Hamilton jedva je ispuštala njegove ruke. Malo je nedostajalo da odmah krene sa svojim budućim. Devojka prosto nije mogla da poveruje da će konačno ispuniti svoj san.

Kada su narednog dana brat i sestra Krozbi stigli u Lordburg, Samanta nije bila ništa veselija nego dva dana ranije. Takvo nije bilo raspoloženje još se više pogoršalo kada je u gradu videla nekoliko odrpanaca zaraslih u bra

du koji su se sasvim prisno pozdravili sa njenim bratom. Primetila je i jednu devojkicu koja je čudno gledala njenog brata dok su prolazili pored saluna.

I ta priča o guvernerskom položaju. Znala je da otac voli da se razmeće svojom vlašću, da uvek bude prvi, glavni čovek.

Kada je u gradu spazio dvojicu kaubojica sa očevog ranča, Frenk naglo odlučio.

— Sestrice, ti pođi sa našim momcima na ranč. Ja ću doći kasnije, dok ovde završim neka posla. Reci ocu samo toliko da naš posao dobro napreduje, a ja ću mu ispričati ostalo.

Tako je Samanta na iznajmljenoj kočiji, u pratnji dvojice starih kaubojica, sama napustila Lordburg. Frenk je pohitao u salun. Odlučio je da prvo potraži Karolinu i saopšti joj svoju odluku. Najbolje će biti da je otpremi iz grada. Onda, možda je najbolje da sačeka dok braća Dargerti ne stignu u grad i saopšte mu da li su uspeli da se otarase one dvojice. Neka neodređena slutnja govorila mu je da bi ta dva stranca na neki način mogla da poremete njegove planove. Koliko god je na početku bio skeptičan u pogledu očevog plana, sada se za njega zagrejao možda i više nego stari Krozbi.

Čim ga je ugledala, Karolina Drejk je osetila da se njen dragan promenio. Izbegao je njen zagrljaj i odveo je u najtamniji kutak saluna. Grč neizvesnosti

useče boru oko njenih usana. Godinama je bila Frenkova devojkica i nadala se da će jednog dana možda postati i nešto više. Frenk je u njoj toliko puta budio takve nade. A sada? Frenk je bio hladan, odbojan.

— Karolina, ti znaš da sam sa tobom uvek bio otvoren. Tako će biti i ovog puta. Ja krećem jednim putem na kome... eto, na kome nema mesta i za tebe.

— Ali, Frenki, zašto? Govorio si...

— Govorio sam gluposti. Devojkice, najbolje da me poslušaj. Daću ti nešto para, pa napusti Lordburg. Ovde možeš samo da mi smetaš — odseče Frenk ljutito.

Želeo je odmah sve da preseče, ali je osetio da to neće ići tek tako.

— Znači, našao si... drugu? Sada ti ja više nisam dovoljno dobra, je li tako? Šta zamišljaš, Frenk? Ko si ti? Zar misliš da ti novac tvoga oca dozvoljava da se tako ponašaš? — reče devojkica kroz suze.

Frenk htede da još nešto kaže, ali Karolina skoči i krete prema vratima.

— Još ćemo mi razgovarati! Nećeš me se tako lako osloboditi! — reče i protrča kroz vrata.

Besan, Frenk Krozbi tresnu šakom o sto, zatim pozva salunera. Naročio je flašu viskija i besomučno počeo da je prazni.

*
* *

Braća Dagerti stigla su u Lordburg brže nego što je to Frenk Krozbi očekivao. Ni sam ne znajući zašto, odmah je shvatio da nisu okončali posao zbog kojeg ih je ostavio iza sebe.

— Frenki, nema razloga da se ljutiš... — počeo Džoj, ali ga Krozbi grubo ućutka.

— Pre svega, zapamti da za tebe nisam Frenki, ne više! Od sada u gradu ima da me oslovljavaš »gospodine Krozbi«. Jasno?

Džoj se posprdno nasmeja. Dok je sedao za sto podižući noge na sto gotovo ispred samog Frenka, dobaci:

— Da dodam tome još i »ekselencijo«, ili samo »gospodaru«? Ha, ha, ha!

— Dosta, Džoj — umeša se sada i stariji Dagerti.

Ovo njegovo uplitanje kao da je ohrabrilo Frenka, pa reče i nešto što možda nije hteo, ili ne baš naglas.

— Ako uobražavaš da si mi neophodan, onda se grdno varaš, momče — prosikta naglašavajući nekako čudno ono »momče«. — Bar takvih kao ti ima ovde puna kola.

Na ove njegove reči Džim Dagerti se smrče. Njegov mlađi brat skoči i povika.

— Slušaj, Frenki, ne uobražavaj mnogo. Prvo, još nisi guverner, a i da jesi, to je tvoja stvar.

Ne zaboravi da smo sa tobom samo zato što si nas molio da budemo uz tebe. Čuvali smo ti leđa i pomagali ti da ovde u Lordburgu budeš neko. Nisam ti ja Karolina, pa da možeš da me šutneš kada ti dosadim. Bolje pripazi šta trabunjaš, inače...

Nije završio njegov pogled bio je dovoljno rečit. Frenk se vidno uplašio. Shvatio je da je zbog popijenog viskija stekao lažnu hrabrost i da se, zatrčao. Okrenuo se prema Džimu, ali i ovaj je bio pogođen njegovim rečima. Zato Frenk odluči da odglumi pokajnika, bar dok ne nađe još nekog najamnika.

— Koji se to đavo dešava sa nama, momci? Izvinite, eto, nervozan sam zbog one dvojice, pa ne znam ni šta govorim. Vi znate da ne mislim tako. Mi smo stari drugari, zar ne? Hajde da nešto popijemo i zaboravimo sve ovo — reče i pozva salunera da naruči još pića.

Pošto su posluženi, on nastavi:

— Možda je i dobro što ste onoj dvojici dozvolili da se izvuku. Ako su dovoljno ljudi da dođu ovamo, onda ćemo ih ovde srediti i tako pokazati svima da sa nama više nema šale. U svakom slučaju, dostojno ćemo ih dočekati.

Pošto su se dogovorili, rastadoše se.

Još u toku razgovora, posle onog ispada, Frenk je razmišljao koga bi mogao da angažuje. Lor-

dburg je bio pun skitnica, ali nije bilo baš mnogo onih koji su mogli da posluže kao kvalitetni borci. Tada se seti Paka Ramireza, meksikanskog desperadosa koji je povremeno dolazio u grad, očigledno bežeći pred potera iz Meksika.

Kada je ostao sam, Frenk preko jedne dangube iz saluna naruči da se sretne sa Pakom. Iste noći našli su se u Frenkovoj sobi u salunu. Iako je njegov otac imao veliku i praznu kuću u gradu, Frenk je iz neobjašnjivih razloga više voleo da odseda u salunskoj sobi. Tu se osećao samostalnjiji, a i lakše mu je bilo da se nalazi sa Karolinom.

Dok je on sedeo sa Pakom i ispijao viski tražeći prave reči kojima bi započeo razgovor, u susjednu sobicu ušla je Karolina Drejk. U prvi mah nije znala da se Frenk nalazi u susjednoj sobi, a još manje je mogla da zna ko je njegov kasni posetilac.

Kada je čula korake, pomislila je da Frenk čeka neku ženu, ali kada je čula glas nepoznatog muškarca, odlučila je da se pritaji.

— Pako, da pređemo odmah na stvar. Da li bi radio za mene određeno vreme?

— Si, ako mi se posao sviđa — odgovori Meksikanac.

— Posao će ti biti da sakupiš nekoliko momaka i čekaš da ti kažem koga treba da ukloniš ili privremeno ili zauvek.

— Bueno. Koliko plaćaš? Pako je bio strogo poslovan.

— Više nego što možeš da ukradeš, i to bez opasnosti.

— Kada da skupim momke i gde da te čekamo? — reče Pako dajući Frenku na znanje da prihvata ponudu.

— Na mom ranču ima jedna koliba koju gotovo niko više ne koristi. Ona je najbliža gradu, tako da mogu lako da te pozovem. Keri, koji te je i danas zvao, biće moj čovek za vezu. Evo ti nešto para za prvo vreme. Skupi nekoliko momaka, šta ja znam, pet—šest i odvedi u kolibu — reče Frenk i objasni mu kako da stigne do skrovišta.

Pošto je Pako otišao, Frenk se nasmeja i polugalasno reče:

— E, pa gospodo Dagerti, sada ćemo malo drukčije da razgovaramo. Ili ćete po mome, ili nećete nikako. A kada mi Pako više ne bude potreban, predaću ga šerifu i učiniti dobro delo.

Karolina nije nikada imala neke iluzije o poštenju svog ljubavnika, ali otvoreni pregovori sa meksikanskim desperadosom bili su nešto novo. Nešto opasno.

VI

Bilo je podne kada su se Sandens Kid i Buč Kasidi pojavili na ulazu u Lordburg. Bili su umorni, a konji pod njima prekriveni prašinom.

— Ulazimo u prvi salun — reče Kid.

Buč samo klimnu glavom. Dok je njegov partner žudeo za viskijem, on je poslednjih nekoliko sati samo sanjao kriglu hladnog, dobrog piva.

Posle dve-tri čašice viskija i tri krige piva, njih dvojica odahnuše. U salunu je bilo prijatno. Veliki platan koji je rastao uz sam zid saluna bacao je blagotvornu senku čak u unutrašnjost saluna.

Prijatelji su dugo ćutali. Bili su umorni, Već su se bili dogovorili kako će delati kada stignu u grad. Naime, zaključili su da će najbolje biti da se pokažu i da čekaju šta će se desiti. Bio je to najkraći put do ljudi za kojima su jahali.

Kada im je salunar ponudio ručak, oni rado prihvatiše. Zatim odlučiše da ostatak dana provedu na istom mestu. Tek kada je sunce zašlo, Kid pozva vlasnika saluna i upita ga gde se ovde igra pravi poker. Pošto mu čovek reče da se prošeta do »Srećne Su«, oni platiše i uz bogatu napojicu kretose niz ulicu.

Pošto su uz put prošli pored nekoliko saluna, Kid je u svaki od njih zavirio preko pokretnih vrata. Pošto nigde ne bi videli po znato lice Frenka Krozbiya niti čoveka u telećaku, oni bi nastavljali dalje. Konačno se zaustaviše ispred kuće iznad koje je štrčala velika tabla sa natpisom »Srećna Su«. Nacrtana gomila žetona i četiri keca jasno su govorili o čemu se radi.

Kid odmah krete prema vratima, a Buč pođe za njim tek pošto se nekoliko puta osvrnuo. Niko od prolaznika nije obratio pažnju na njih, i to ga umiri. Po starom običaju, pustio je Kida da izabere mesto. On se smesti nedaleko, trudeći se da se nalazi tik iza prijateljevih leđa.

Sandens nije mnogo birao. Seo je za prvi sto kraj kog je bila prazna stolica. Da je razlog ovom izboru bila lepa crnka koja je držala banku shvatio je tek kada su se njegove sivozelene oči srele sa njenim kao gar crnim i kao dijamant sjajnim očima. Žena ga radoznalo pogleda i on uzvрати osmehom. Na brzinu je pogledom prešao preko lica okupljenih muškaraca oko stola, zatim preko svežnjeva novčanica pred igračima. On izvadi smotuljak iz džepa na prsluku i nemarno ga spusti pred sebe.

Igrali su bez reči. Buč je tek povremeno pratio igru. Češće je motrio na ljude koji su ulazili i izlazili. Tako je posle nešto više od sata ugledao čoveka koji je preko sive košulje nosio prsluk od šarene teleće kože. Buč se dobro zagleda u mladalačko lice momka pokušavajući da u njegovim crtama prepozna nešto. Uzalud.

Momak nije primetio ni Kida ni njega i odmah se uputio prema šanku. Laktovima je sebi obezbedio mesto i naručio piće.

»Ako ja njega ne mogu da prepoznam, on će mene ili Ki-

da«, pomisli Kasidi i polako ustade sa mesta na kome je do tada sedeo. Namerno je prošao sa druge strane stola kako bi Kid mogao da ga vidi, zatim se uputio prema šanku.

Sandens je video manevar svog ortaka i ispod oka počeo da prati njegovo dalje kretanje. Buč polako došeta i stade uz šank tek na metar od mlađeg Dagertija. Momak je glasno razgovarao sa nekom debelo namazanom devojkom.

— Gde si tako dugo, Džoj? Baš sam te se uželela — reče devojka u trenutku kada je Buč prinosio čašu ustima.

— Poslovi, Ket, poslovi — nasmeja se momak u telećaku.

Pošto je saznao kako se momak zove, Buč isprazni čašu i polako se vrati na staro mesto. Kid završi partiju i, klimnuvši glavom partnerima, zakratko napusti kockarski sto. Prišao je Buču i upitno ga pogleda.

— Čini mi se da je naš momak onaj u prsluku od teleće kože za šankom. Zove se Džoj — reče Buč tiho.

Sandens polako okrete glavu na onu stranu i ubrzo ugleda Džoja. Nije bilo sumnje da je to čovek koga je video one noći kada je planuo zatvor u Deningu. Taj prsluk prepoznao bi u svakom doba. Bile su to karakteristične šare. Kid se taman spremao da nešto preduzme, kad se momak uputi ka stepeništu obgrlivši devojku oko struka.

— Pusti ga, vratiće se — zaustavi ga Buč i Sandens se vrati stolu.

Tek posle sat i po i četiri odigrane partije Kid ponovo ugleda momka, koji je, veselo zviždućući, silazio niz stepenike. Još izdaleka naručio je piće.

Bilo je to jedno od retkih, čak veoma retkih večeri da se Džoj razdvojio od Džima. Naime, stariji Dagerti bio je mrzovoljan i odbio je da te večeri izlazi u grad. Radije je ostao u hotelskoj sobi da »razgovara« sa flašom starog viskija.

Iako je Džoj ovog puta pogledom preleteo po okupljenim ljudima, nije prepoznao Kida za kockarskim stolom u uglu.

Društvo za Kidovim stolom se proredilo. Na kraju, plavokosi revolveraš ostade sam sa crnokosom damom.

— Pa, hoćemo li i nas dvoje da prekinemo? — upita ga žena prijatnim glasom.

Kid, koji je sve vreme motrio na Džoja, kao da je nije čuo u prvi mah, ali se onda okrete.

— Što se tiče kockanja, možemo i da prekinemo, a...

Žena ga upitno pogleda podigavši levu obrvu.

— Ako nemate neka važnija posla, možemo još malo da sedimo i popijemo nešto. Pošto sam večeras dobro poršao, mogao bih da vam ponudim piće — reče Sandens uz svoj poznati osmeh.

— Ja obično ne mešam posao i zadovoljstvo, ali kako da odbi-

jem tako primamljiv poziv — reče mu ona imitirajući njegov osmeh.

Potom dade znak kelneru. Kada joj ovaj priđe, ona reče.

— Džeri, donesi flašu šampanjca za mene, a za džentlmena »ovaj« viski — reče i odmah dodade — i naplati mu.

Htela je da na taj način kazni Kida zbog njegovog ponašanja. Naime, šampanjac i specijalni viski u njenoj kući koštali su čitavo bogatstvo. Ali, nije joj se pružila prilika da uživa u iznenađenju koje je pripremila.

Onog trenutka je ka njihovom stolu krenuo kelner sa poručenim pićem, Džoj Dagerti je odlučio da napusti salun. Kid bez reči ustade i krete za njim. U trenutku kada je momak ispružio ruku da odgurne jedno krilo pokretnih vrata, Sandens viknu za njim.

— Hej, Džoj, kuda žuriš?

U polupraznoj dvorani Sandensov glas se jasno čuo. Momak se naglo zaustavi i okrete. Za trenutak je zbunjeno posmatrao nasmejanog plavokosog odmetnika. Onda se i sam smeteno nasmeja, ali samo zakratko.

To lice, brkovi, ta dugačka kosa, crni šešir... sve to odjednom počeo da mu postaje prepoznatljivo. Sa saznanjem ko se nalazi pred njim, osmeh nestade sa Dagertijevog lica.

— Ti... ti si... — počeo da muca, osvrćući se ne bi li ugledao

i drugog momka koga je u dva maha napao.

Buč mu se sam javi mahnuvši rukom. Za onoga ko nije znao o čemu se radi, ovo je bio susret prijatelja, možda neplaniran, ali svakako prijateljski. Od svega toga bilo je tačno samo to da je susret bio neplaniran, bar što se Džoja Dagertija tiče.

Pošto proguta pljuvačku, Džoj odluči da odglumi ravnodušnost.

— Šta hoćeš od mene, stranče? — reče, ali mu glas nije zvučao onoliko bezbrižno koliko je to želeo.

— Stranče? — kao začudi se Kid. — Zar se ne poznajemo do voljno? Toliko da čak nosiš nešto moje, a?

Džoj ga zagleda u nedoumici, ali odmah shvati o čemu taj momak govori. Brzo je procenjivao svoje šanse. Nije imao pojma ko je plavokosi koji stoji pred njim. Nije odmah video ni opasač sa koltom. Kid kao da je slutio šta Džoj pokušava da vidi nehajno pomeri kraj kaputa iza drške kolta. I dalje se smeškao.

»Do đavola, da je bar Džim tu«, brzo je mislio Džoj. Šta da radi? Da se povuče, pobegne? Ne, to ne dolazi u obzir. Ako je ovaj plavokosi neka revolveraška ajkula, šta onda? Na kraju, slavljenički i mlada luda glava nadvladaše.

— Nisam ni ja mačiji kašalj — gotovo prošapta Džoj ohrabrujući samog sebe.

Opustio je ruke niz bokove i malo raširio noge.

— Stranče, ne znam otkuda znaš moje ime. Ja te ne poznajem. Ako imaš nešto da kažeš, reci to odmah, ili me se okani. Dakle, ja čekam — završi važnim glasom.

Kid se nasmeja, a Buč počeo da tapše. Ovakav njihov postupak natera Džoju krv u obraze. Ljudi koji su se zatekli u prostoriji su se smijuljili. Prvi put se našao neko ko je mogao ovako da razgovara sa jednim od braće Dagerti.

— Pet hiljadarki i priznanice — reče Kid uozbiljivši se odjednom.

— Šta? — zbunjeno upita Džoj.

— Rekao si da kažem šta imam i ja sam ti rekao. Dakle?

— Kakvih pet hiljada i kakve priznanice?

— Znaš ti dobro, a ako si slučajno zaboravio, pitaj svog gazdu ili brata — podsmehnu se Kid.

— Ja nemam gazdu, a neću ni Džima ništa da pitam. Jednostavno ću ti začepiti ta lažljiva usta! — vikao je Džoj odajući istovremeno i nervozu i prikriveni strah.

Plavokosi momak pred njim bio je opasan. Da nije tako ne bi hladnokrvno stajao i napadao ga. »Možda je hrabar zato što ima ortaka«, pokuša Džoj da se uteši. Međutim, odmah mu je bilo jasno da onaj drugi ne name-

rava da se meša. Zato je valjda i sedeo na stolici ruku skrštenih na potiljku.

— Znači, zapušićeš mi usta — upita Sandens opasno tihim glasom. — Samo, sinko, ovog puta si sam i, za razliku od prošlog puta, sada moraš da me gledaš u lice, a ne da se šunjaš iza mojih leđa. Hajde da vidim kako to zapušavaš ljudima usta!

Izazov je bio toliko otvoren da otvoreniji nije mogao da bude. Džj se još jednom osvrte, ali sem osvetničkih pogleda nije video ni jedno jedino prijateljsko lice. »Zapamtiću vam ovo, kuka vice«, mislio je u sebi«, samo da raščistim sa ovim uglađenim«.

— Sam si tražio — ciknu i istovremeno trgnu levom rukom.

Gotovo da je uspeo da iznenadi Kida. Najme, Džoj je svoj kolt nosio sa leve strane, i to sa drškom napred — tipično za neke revolveraše koji potežu desnicom.

Džoj Dagerti je, međutim, bio levak. On je dršku kolta zgrabio malo iskrenutom levom šakom i dobro uvežbanim potezom istragnuo oružje iz futrole. Uspeo je čak i da opali prvi, ali em je brzopleto ispalio hitac, em se Sandens Kid pomerio u stranu. Zbunjjen promašajem, Džoj brzo nateže kokot palcem, ali za drugi hitac više nije imao vremena. Kid je nišanio u njegovo levo rame u nameri da ga rani i onesposobi za dalju borbu. Momak

je međutim sledio njegov primer i odskočio je u stranu. Na svoju nesreću, učinio je to u pogrešnom pravcu. Kuršum ga umesto u rame pogodi posred grudi. Odbačen silinom udarca, odleteo je kroz pokretna vrata i tresnuo na drveni trotoar ispred »Srećne Su«. Udarac njegovog tela o rasklimane daske čuo se i u salunu. Nekoliko trenutaka u prostori je vladala tišina. Niko se nije ni pomerio sa mesta. Neki su buljili u Kida, neki u vrata, koja su se još ljuljala. Sandens automatski izbací čauru, iz pojasa izvadi nov metak i stavi ga u burence. Nije se uopšte osvrtao oko sebe. Znao je da Buč pažljivo motri na prisutne. Uvek je tako postupao.

Prve reči zažamoriše salunom, ali odjednom utihnuše. Vrata se ponovo pomeriše i Džoj se pojaví na njima. Kolt mu je visio u ispruženoj ruci. Jedva se držao na nogama. Načinio je korak. Onda se, ispalivši metak u pod, sruši kao gromom pogođen. Kid mu polako priđe, odgurnu nogom kolt i okrete ga na leđa. Krv koja je isticala mladom Dagertiju na us ta jasno je govorila da su mu pluća teško oštećena i da umire.

Dim od ispaljenih hitaca još se lelujaó po salunu kada se vrata još jednom otvoriše. U prostoriju banu stari šerif Lordburga Tom Perkins. Pošto je prepoznao onoga koji je ležao u sopstvenoj krvi na podu saluna, on se okrete i pogledom potraži dru

gog učesnika obračuna. U tome su mu pomogli građani, koji su listom gledali u pravcu stola za kojim je sedeo Sandens Kid. Kid je taman sipao piće u svoju i Bučovu čašu, kada ga šerif osloví:

— Da li je ovaj Dagerti vas napao, stranče? — upita stari Perkins začudo gotovo ljubaznim glasom.

Kid shvati da je pitanje upućeno njemu a ne Buču. Odmah zaključi da je šerif iskusan čovek.

— Ne bi se moglo reći da me je baš napao — reče tiho — ali prvi je potegao. To je ono što vas najviše interesuje, zar ne?

Šerif se opet okrete sugrađanima i po njihovom klimanju glava zaključi da stranac govori istinu. Ipak, Tom Perkins privuče jednu stolicu i sede za Kidovo sto.

— Rekoste, stranče, da vas Dagerti nije baš napao. Ako vam nije teško, objasnite mi kako ste se zakačili — reče pošto napuni i istrese jednu čašu pića.

— Zar je to važno, šerife? — upita Kid, smatrajući da je dovoljno što su svedoci potvrdili da je on pucao u samoodbrani.

— Do đavola, čoveče, da nije važno, zar bih te to pitao? — obrecnu se šerif manje ljubaznim glasom.

Sandens htjede u prvi mah da uzvрати istom merom, ali nešto mu se u izgledu starog čuvara

zakona svidelo i on se pomirljivo osmehnu.

— Svakako, šerife, svakako. Nemam šta da krijem. Ovako je to bilo... — poče Kid i za nekoliko minuta ispriča šerifu sve.

Sve osim njegovog i prijateljevog imena. Pošto je bio uveren da ih šerif Perkins ne poznaje, nije bilo potrebno da iskušava sreću i pominje imena.

— Znači, Džonatanov sin je u-mešan u ovo. Biće veselo ako ga potkačite. Njegov otac odraće vam kožu — smejao se šerif.

— Šerife, mnogi su već pokušali da nam oderu kožu. Neki su to čak svečano obećavali, ali smo nas dvojica još u istoj koži. Igra je bila poštena. Ako neko nije bio pošten, onda je to svakako taj vaš Frenk Krozbi.

— Eh, sinko, nije on »moj« Frenk Krozbi. I meni on stvara neprilike, ali zbog poštovanja prema njegovom ocu i njegovoj majci... Ja sam star čovek, ostalo mi je još malo, pa da se povučem... Dobro — preseče šerif naglo svoje jadikovanje — kako misliš da naplatiš svoje potraživanje? I sam si rekao da su ti braća Dagerti ukrali priznanice?

— Ja znam da mi duguje, a zna i on. To je sasvim dovoljno. Čim ga budem ugledao, nateraću ga da plati. Inače...

Šerif zaklima glavom.

— Toga »inače« se i pribojavam. Jedno da vam bude jasno: u svom gradu neću nikakvu gužvu! — reče Perkins glasno ka-

ko bi ga čuli žitelji Lordburga, a zatim dodade tihim glasom tek da ga čuju Buč i Kid: — Nađite načina da ga pritisnete u tišini.

*
* *

Džim Dagerti je pijano hrkao. Nije ni primetio da se njegov mlađi brat te noći nije vratio u sobu. Kada se narednog jutra probudio, glava mu je bučala od popijenog viskija. Kada je konačno došao sebi, shvati da se Džoj nije pojavljivao u sobi.

— Mali je baš zaglavio kod neke devojke — nasmeja se Džim umivajući se.

Nešto kasnije sišao je u restoran na doručak. Kada je zauzeo mesto za stolom, primeti kako ga ljudi nekako čudno gledaju i gurkaju se. Nabući kakav je odvek bio, on se okrete prema jednom i dréknu.

— Šta je? Šta buljite u mene? Da nemam rogove?

Ljudi se utišaše. Ipak, jedan od njih priđe i reče:

— Vi, gospodine Dagerti, očigledno ne znate...

— Šta ja to ne znam? — ponovo viknu Džim.

— Vaš brat... zar niste čuli? — mucao je čovek, pokajavši se što je uopšte otvarao usta.

— Govori, prokletinjo, zar treba svaku reč da ti izvlačim?

— Mrtav je... ubijen sinoć... kod »Srećne Su« — reče čovek i pobeže iz restorana.

»Džoj mrtav, ubijen!« — odzvanjalo mu je u ušima.

Ko se to usudio da digne ruku na njegovog brata?

Pošto na to nije mogao da dobije odgovor u restoranu, on skoči i izjuri na ulicu. Krenuo je prema »Srećnoj Su« iako je bilo malo verovatno da će u ovo doba tamo naći nekoga. U svakom slučaju nateraće ih da otvore i objasne mu šta se to zbiло.

Kada je po deseti put tresnuo svojom velikom pesnicom po vratima, roletna se na jednom prozoru podiže i pojavi se glava bunovnog kelnera. Iako još sanjiv, čovek je prepoznao ranarioca i znao je zbog čega je ovaj došao.

Pet minuta kasnije Džim je znao samo to da je ubica njegovog brata neki plavokosi stranac koji je Džoja nazvao po imenu, a zatim pominjao nekih pet hiljada dolara i nekakvu priznаницu. Džimu nije bilo teško da saбере dva i dva i zaključi o kome je reč.

Znači, ona dvojica su neopaženo stigla u grad i Džoj je slučajno naleteo na njih.

— E, lepo. Sada ćemo videti koliko ste dobri kada se nađete pred odraslim muškarcem — pro mrsi kroz zube, zatim upita kelnera da li zna gde su ona dvojica odsela.

Čovek samo sleže ramenima.

Obišao je sve lokale u Lordburgu i sve hotele, ali od stranaca ni traga ni glasa. Umesto njih naleteo je na Frenka, koji je upravo završio doručak i krenuo da prošetati.

— Zdravo, Džime, gde je Džoj? — upita Frenk.

— Ubijen — uzvрати Dagerti. Onda se tek seti da zapravo i ne zna gde se nalazi Džojevo telo. Pošao sam da ga vidim. Hoćeš sa mnom? — upita.

Frenk se lecnu kada je čuo šta se dogodilo Džoj, ali više zbog straha nego zbog tuge.

— Ko je... ko ga je ubio? — upita žureći da sustigne dugonog Džima.

Onaj tvoj prijatelj iz voza, eto ko ga je sredio. Sada ćeš mi pomoći da mu vratimo istom merom.

Frenk proguta knedlu.

— Polako, Džime, kako to misliš da ti pomognem? Ja u to ne mogu, ne smem da se mešam. Znaš šta moj stari želi...

Ledeni pogled koji mu Dagerti uputi ućutka ga. Džim se nije time zadovoljio. Dograbio je Frenka za rever kaputa i počeo da ga drmusa.

— Ne smeš da se mešaš, je li? A moj brat i ja mogli smo da se mešamo zbog tebe, da napadnemo onu dvojicu samo da bismo im oteli pare koje su ti kupili na kocki. Mi smo mogli da zapalimo zatvor kako bi njih dvojica zauvek nestali...

— Džime, nemoj! Tiše... može neko da čuje — pokuša Krozbi da umiri razgoropađenog si ledžiju.

— Pa šta? Neka čuju, baš me ne briga i za tebe i za tvog matrog! Mog brata su ubili. M O G! Svidelo ti se to ili ne, sada ćeš morati da mi pomogneš da ga osvetim.

Ljudi koji su se nalazili na vratima svojih kuća ili trgovina ili su jednostavno išli ulicom čuli svu svaku reč. Kao vihor, Lordburgom je u ciglih deset minuta kolala priča o mutnim poslovima mladog Krozbija.

Za to vreme Džim je nemo zurio u bledožuto lice svog mlađeg brata. Tog trenutka ništa nije osećao. Samo veliku prazninu i bes koji mu se polako peo negde iz dubine grudi i pretio da ga uguši.

Posle izvesnog vremena on prosto izjuri iz mrtvačnice. Frenk požuri za njim.

Dugim koracima Džim je grabio ka obližnjem salunu. Prosto je oteo flašu od točioca pića i nategao je. Dugim gutljajima praznio je flašu jedva osećajući žestinu pića.

Kada je konačno spustio flašu, oči su mu bile zakrvavljene. Okrenuo se i pogledom potražio Frenka.

— Frenki, zar nećeš popiti za pokoj duše malog Džoja? — reče hrapavim i nekako praznim glasom.

Da bi izbegao svako prepiranje, Frenk požuri da prihvati flašu. Taman je nategao, kad ga Džim ponovo dohvati za rever.

— Sada ćemo pokazati onoj dvojici. Neka vide šta može budući guverner i kako sveti svoje pomagače. Šta veliš, Frenki?

Uzalud ga je Frenk učutkivao. Bilo mu je jasno da su svi u salunu dobro čuli šta je Džim rekao.

— Ti si lud, Džime. Šta ti je, čoveče? Pusti me. Šta imam ja sa tobom i tvojim bratom? — pokuša Frenk da se izvuče i ubedi prolaznike da je žrtva pobesnelog napasnika.

— Šta imaš sa mnom i mojim bratom? E, sad ćeš videti šta imaš! — vrisnu Džim i raspali ga iz sve snage po uvu.

Frenk jauknu od bola i stropšta se u uličnu prašinu. Džim mu priskoči i raspali ga nogom.

Ko zna kako bi jadni Krozbi završio da se na licu mesta nije zatekao pomoćnih šerifa Perkinsa ogromni Kit Bovi. Bez reči upozorenja ili kolebanja, on zamahnu puškom i raspali Dagercija po vratu. Džim odlete nekoliko metara kroz vazduh kao da ga je ritnula besna mazga i zari lice u prašinu. Nije se ni pomerio.

— Je li sve u redu, gospodine Krozbi? — upita div dok je podizao sina bogatog rančera iz prašine.

Kada se uverio da momak koliko-toliko može da se drži na nogama, on ga ostavi pa pride oborenom napasniku. Uprti ga na leđa kao kakvog dečaka, a ne čoveka od devedeset kilograma i sto osamdeset santimetara i ponese ga prema zatvoru.

Na vratima šerifovog ureda nalete na dvojicu stranaca. Bili su to Buč Kasidi i Sandens Kid, koji su došli da potpišu izjavu o događaju od protekle noći. Pošto nisu znali o kome je reč, dvojica odmetnika nastaviše put. Za to vreme Frenk se povratio i nesigurnim korakom uputio ka očevoj kući. Kada su Kid i Buč došli do mesta na kome je došlo do gužve, Frenk je već bio u jednoj prizemnoj sobi. Kroz tanku zavesu na prozoru ugledao je Kida a malo iza njega i Buča.

— Vas dvojica počeli ste opasno da mi smetate. To mora da se prekine! — promrmlja sebi u bradu, zatim naredi starom čuvaru kuće da ode i pronađe njegovog glasnika.

Pola časa kasnije glasnik je na unajmljenom konju hitao prema skrovištu u kome se već nalazio Pako Ramirez. Iako je prošao tek jedan dan od njegovog razgovora sa Meksikancem, Frenk je bio siguran da ovaj ima spremnu družinu.

— Kada dođu, neka srede i Džima i onu dvojicu. Onda mi više niko neće smetati.

*
* *

Pako Ramirez imao je već družinu na koju je mogao da računa. Nije se trudio da ih sakuplja. Bili su to njegovi momci iz Meksika. Njih petorica bili su veoma opasna družina, spremna da za šaku dolara ubije svakoga bez ikakvih pitanja.

— Gringo nam nudi posao. Plaća dobro, ali još ne zna da to nije sve — objašnjavao je on bradatim odrpancima na kojima je oružje bilo jedina svetla tačka.

U Lordburg su ušli pod okriljem mraka i smestili se u jedan salun na samom kraju grada.

Čim je saznao da su stigli, Frenk naloži Paku da odmah dođe do njega.

— Pako, tvoje mete nalaze se ovog trenutka kod »Srećne Su«. Idi i sredi ih! — nadmenim glasom naredi Krozbi.

Pako ga mračno pogleda, ali se potom brzo osmehnu.

— Si, gazda. Jesi li spremio pare? Znaš, voleo bih da ih uzmem odmah. Ko zna, možda ćemo momci i ja morati brzo da se izgubimo. Nadam se da imaš poverenja u mene? — upita merkajući Frenkovu reakciju.

— Čini se da ti meni ne veruješ, Pako. Ja za tebe imam neke planove... Zaradićeš još. Uostalom, evo ti novac da isplatiš ljude. Kasnije ćemo se vide-

ti... Recimo, za nedelju dana tamo u kolibi. Važi?

Pako odmeri smotuljak koji mu je mladi Krozbi pružio i zadovoljno iskezi zube.

— Gazda, s tobom je pravo zadovoljstvo raditi. Onu dvojicu smatraj pokopanim — samouvereno izjavi Pako i izgubi se.

»Daj bože da je tako«, mislio je Frenk, koji je već imao prilike da se uveri kako su njegova dva neprijatelja opasna.

Kada su Buč i Kid te večeri kročili u kockarnicu, ljudi su ih u prvi mah gledali s podozrenjem, ali kada Su pozva Sandens Kida za svoj sto, žagor se ponovo razleže salunom i ljudi se okrenuše kartama i punim čašama.

Veče je prošlo u miru. Kid je igrao sa promenljivim uspehom. Na kraju, kada je napustio sto, zaradio je sto dolara. Pravio se da ne vidi ponudu u očima lepe Su. Samo joj se nasmešio, zatim pozvao Buča da krenu.

— Zašto si je odbio? — upita ga Buč, kome vatreni pogledi lepe vlasnice lokala nisu promakli.

Kid ga odmeri i bez reči pripali cigaru. Istog trena odjeknu pucanj i kugla se zari u drveni zid kuće ispred koje su dvojica odmetnika stajali.

— Lezi! — kratko dobaci Kid. Već sledećeg trenutka, dok se kotrljao po drvenom tremu, počeo da ispaljuje hitac za hicem

u mračni prolaz preko puta mesta na kome su stajali.

Njegova revolveraška krv počeo da vri. Po drugi put za kratko vreme kidisali su na njegov život. To ga je razbesnelo. Sada to više nije bio onaj simpatični plavokosi momak. Bio je to dvoonožni vuk, vuk koga love ljudi iz zasede, vuk koji je odmah pokazao svoje oštre zube.

— Pucaj u onaj prolaz i pazi da neko ne pobegne! — dobaci on Buču i brzo napuni kolt.

Kasidi zausti da mu nešto kaže, ali Kid je već trčao preko ulice. Nekoliko plamenova sevu preko puta. Dva sa krova jedne niske kuće, jedan ispod drvenog trotoara i još dva iza ugla jedne kuće levo od mračnog prolaza.

Buč nije bio neki borac i naročit strelac, ali je ovog puta u pitanju bio njegov najbolji prijatelj. On psujući počeo da prazni kolt prema mestima na kojima je maločas ugledao plamičke. Nije znao da li je i koliko protivnika pogodio, ali napadači za trenutak iz mraka prekinuše paljbu. To je Kidu bilo dovoljno da se prebaci preko ulice. Još dok je trčao, spazio je napadača koji se krio ispod dasaka nogostupa i uputi mu dva metka. Jasno je čuo krike pogođenog.

Izgleda i da je Buč nasumice pucajući pogodio jednog od napadača koji su stajali iza ugla kuće jer se i sa te strane začuo jauk pa psovka.

Pako je bio besan. Kada su ugledali dvojicu momaka, bio je siguran da će imati lak posao. Rasporedio je ljude, imali su jasan cilj pred sobom — a sada niti je više video protivnike niti pak znao koliko mu je ljudi još ostalo. Brzo je mislio šta da preduzme. Tada slučaj odluči umesto njega.

Divovski zamenik šerifa Toma javi se svojim gromkim glasom.

— Hej, šerife, ovamo! Puca se kod »Srećne Su«!

Kao eh njegovog gromkog glasa, odjeknu pucanj iz velike dvocevke. Pako shvati da je svakog minuta bliže smrti, pa dobaci dve-tri reči na španskom i nestade u mraku.

Njegovi ljudi pohitaše za njim, ali jedan nije imao sreće. Skočivši sa niskog krova, našao se tik pred Sandens Kidom i ovaj ga pogodi posred lica.

Nešto kasnije sa bakljom u ruci pojavi se i šerif. Pogledao je Kida i progundao.

— Poslednjih nekoliko godina ovde se ovoliko nije pucalo. Ti si, sinko, pravi magnet za kuršume.

Kid samo odmahnu glavom pa onda, puneći kolt, upita:

— Da li poznajete ove protivnike, šerife?

Šerif je prinosio baklju licima oborenih Meksikanaca, ali ni jednog nije poznavao.

— Znači, najmljeniji su sa strane. E, kad je tako, idemo do onoga ko ih je namamio. Dosta

mi je da izigravam metu neko me ko mi uz to još i duguje deset hiljada. Večeras je preterao — odbrusi Kid i htede da krene.

— Polako. Kuda mislite da ste krenuli? — zaustavi ga šerif.

— Idem po Frenka Krozbijsa. On je iza svega ovoga, to je i vama jasno, zar ne?

— Gde misliš da ga nađeš? — nastavi šerif.

— Bilo gde. Možda je najbolje da odmah ujutru odjašem na ranč njegovog oca.

— Mladiću, Džonatana Krozbijsa poznajem već dvadeset godina. Veruj mi, bez obzira da li si u pravu ili ne, on neće dozvoliti da mu diraš sina. Što pre to shvatiš, uštedećeš muke i sebi i drugima.

— Da li i vi spadate u te druge?

Umesto odgovora šerif samo odmahnu rukom i krete niz ulicu.

Buč i Kid takođe napustiše mesto napada.

— Zbilja, Kide, kako misliš da ovo okončamo? — upita Buč.

— Ni sam ne znam kako. Znam samo da moram da dobijem svoje pare. Neka budu srećni ako odustanem da ne naplatim i onaj udarac u vozu, ono paljenje u Deningu i ovaj napad večeras. To bi moglo da im bude prilično papreno.

Ton kojim je Sandens izgovorio ove reči jasno dade Buču do

znanja da se njegov prijatelj nalazi u jednom od onih raspoloženja kada je spreman da bez mnogo razmišljanja potegne kolt i puca u svakog ko mu se nađe na putu.

Dugo su još dvojica momaka bili budni po dolasku u hotel... Kid je ispijao flašu konjaka, a Buč je sedeo na prozorskom oknu i buljao u noć. Iznenada ih trže tiho kucanje na vratima. Njih dvojica ostadoše nepokretni, ako se ne računa potez kojim Kid glatko izvuče kolt iz futrole koja se nalazila okačena na naslonu kreveta.

Kucanje se ponovi. Ovog puta bilo je glasnije i odavalo je nervozu i strah.

Kid se na prstima približi vratima. Pošto stade sa one strane koju pokrivaju otvorena vrata, on dade znak Buču da priđe i otvori.

— Ko je? — upita Buč hvatajući okruglu kvaku.

— Otvarajte, brzo... molim vas! — oglasi se tih ženski glas.

Dvojica odmetnika se zbunjeno pogledaše i Buč brzo odškri nu vrata. Nije još uspeo dobro da osmotri sitnu priliku u hodniku, kad ova šmugnu kroz uzani otvor i odmah se nasloni na vrata.

Čim je video da je njihov okasneli posetilac žena, Kid vrati kolt u futrolu i sede na krevet.

Čekali su da posetilac progovori. Buč pođe da pojača pla-

men lampe, ali ga devojka zaustavi.

— Molim vas nemojte... Ne želim da me vidite... ovakvu.

Kako je prišla blizu. Buč shvati da je devojčino lice u modricama, a jedno oko gotovo sasvim zatvoreno krvavim otokom.

— Koja je to životinja uradila? — upita Buč više iznenađen nego radoznao.

Devojka uzdahnu.

— Isti onaj koji i vas proganja — reče Karolina Drejk.

U sledećih pet minuta ispričala je sve što je znala.

— Gde je sad taj kućkin sin? — prosikta Kid opasujući kolt.

— Tamo je, u kući svoga oca. Odvešću vas. Sam je, bar ja nisam nikoga videla.

Nekoliko trenutaka kasnije, tiho da ih noćni portir ne prime ti, napustili su hotel i krenuli prema južnom delu Lordburga.

Kuća rančera Džonatana Krozbija nije se nalazila u centru grada, što je bilo normalno očekivati od onoga koji sebe smatra pravim čovekom pokrajine. Kada je on zidao tu kuću, Lordburg je bio još mali grad. Kasnije je počeo da se širi bliže železničkoj pruzi, i tako je kuća Džonatana Krozbija ostala podalje od centra.

Frenk Krozbi je još drhtao od besa, ali i od nekog potajnog zadovoljstva. Bio je pijan kada je Karolina došla kod njega. Poželeo je i ona je, kao i toliko puta ranije, pristala. No, kada

je na njenom lepom telu utolio svoju pohotu, ohladio se i ponovo joj rekao kako mora da napusti i nju i grad.

Karolina je pokušala ponovo da ga privuče u zagrljaj, ali je on odgurnuo i počeo da vređa. Devojka mu je uzvratila i on je ošamario. Tada je osetio neko zadovoljstvo i počeo sve jače da je udara. Ko zna, možda bi je i usmrtio da devojka nekako nije uspela da dograbi haljinu i pobjegne iz kuće. Tek u dvorištu uspela je da se obuče.

Frenk je posle njenog bekstva nastavio da pije.

— Zapamtiće me svi oni redom, samo da se dokopam vlasti. Moj matori misli da je ovde glavni, ali pokazaću mu ja šta znači biti glavni čovek, pokazaću...

Poslednje reči izgovorio je sasvim glasno i one odjeknuše u praznoj kući. Držeći flašu u ruci Frenk krete do prozora. Učini mu se da je video neke siluete na desnoj strani, daleko prema centru grada, ali kada se bolje zagledao, nije video ništa. Već je hteo da se vrati na staro mesto, kada mu nekakvo belasanje pored kuća ponovo privuče pažnju. Zurio je nekoliko trenutaka. Onda sasvim jasno vide kako neka žena pokazuje dvojici muškaraca u njegovom pravcu. Od straha se ukočio pre nego što mu do svesti sasvim dopre saznanje da je Karolina

dovela neke ljude da se osvete za ono što joj je uradio.

Brzo se obukao i polako iskrao na zadnja vrata. Taman je stigao do štale kada je na prednjim vratima čuo udaranje po vratima.

— Samo vi lupajte! — smejao se histerično sedlajući konja. Samo vi lupajte, mene nećete uhvatiti!

— Hajdemo do zadnjih vrata — reče Karolina koja se ponovo pridružila Buču i Kidu.

Međutim, kada su stigli do zadnji vrata, Frenk Krozbi već je bio u sedlu i grabio prema otvorenoj preriji. Kid u besu ispalio nekoliko metaka za njim, svestan da je daljina prevelika za kolt a mrak suviše gust.

— Opet nam se izmigoljio — prokomentarisao Buč udarivši šesiroj o zemlju.

Njemu se nije išlo na ranč Džonatana Krozbija. On je, za razliku od Kida, shvatio šerifovo upozorenje. Ipak, znao je da će Kid odmah ujutro krenuti baš tamo i da će morati za njim.

— Devojko, kako da stignemo do rančera? — upita Kid dok su se vraćali.

— To vam, ipak, ne bih savetovala. On ima...

Kid je besnim pokretom preseče, te ona odmah dodade:

— Krenite na severoistok. Tamo vodi samo jedan put. Ranč je udaljen oko dvadesetak milja. Ne možete da ga promašite. Čuvajte se. Njegov otac je

isti kao i on. Oni sebe smatraju višim bićima, kraljevima.

VIII

Sa prvim sivilom jutra Frenk Krozbi stigao je nadomak velike kapije ranča. Tek tada seti se da će nešto morati da objasni svome ocu, pa i sestri ako ga budu pitali.

Bio je fizički pred slomom. Nije navikao da jaše ovako brzo, a protekle noći prevaleo je mnogo toga preko glave. Ni konj pod njim nije izgledao mnogo bolje. Rasna životinja bila je sva u peni i sve češće je posrtala. Morao je da sredi konja pre nego što ga otac vidi. Stari Džonatan prosto je obožavao konje i bio je u stanju da premlati svakog svog jahača koji ne bi dovoljno brige posvetio konju koga jaše. Frenk se seti kako ga je otac jednom, još kao dečaka, do krvi išibao zato što je mokrog konja oterao u koral. Zato preko dvorišta pređe korakom, onda u koralu rasedla konja i počeo da ga trlja senom. Nikada u životu nije to uradio tako temeljno. U stvari, više je voleo da bude u štali dok ne smisli najbolju priču za oca.

Planirao je, kombinovao — i na kraju odlučio da ocu kaže istinu.

»Da, da, najbolje tako. Otac ceni iskrenost, a i moj plan se ovog puta podudara sa njegovim. Pomoći će mi sigurno. Mo-

ra da mi pomogne. On hoće sina guvernera, zato mora i da ga sačuva«, zaključio Frenk.

Pošto se na česmi u dvorištu umio i osvežio, on krene prema kući. Zastao je na pola puta kada je ugledao oca kako naslonjen na ogradu uživa u izlasku sunca. Lula u njegovoj ruci već se pušila. Frenk se zapita koliko li je već dugo na tremu, ali onda odmahnu glavom i krene pravo ka ocu.

— Sedi, Frenk, ovde pored mene. Sedi, sine, i uživaj. Reci postoji li negde lepši komad zemlje od ovog našeg. Šta kažeš, dečko moj? — upita stari Krozbi gotovo nežnim glasom.

— Ne, oče, ne postoji. Izabrao si najbolji komad zemlje za nas. Uradio si to, kao i sve ostalo, na najbolji način — odgovori Frenk ulagujući se.

Džonatan ga pogleda, ali je Frenk gledao negde u daljinu kao da se i sam divi predelima oko sebe. Onda, iznenada mladi Krozbi progovori:

— Oče, znam da sam dosad često grešio i radio onako kako me ti nisi učio. Možda sam i sada u nečemu pogrešio, ali kunem ti se da je to poslednja greška koju sam počinio. Ne, nije ništa protiv našeg plana — požuri Frenk da objasni kada primeti sevanje u očevim očima. — Ne, za to ne moraš da brineš. Sve sam uradio kako si mi rekao. Uradio sam i nešto više. Ne znam da li ti je Samanta to već

rekla, Zaprosio sam kćerku bankara Hamiltona. Mislim da je i to bilo negde u tvojim planovima — dodade, udarivši oca blago po leđima.

Džonatan se nasmeja i zagrlj ga.

— Vidi se da si moja krv, moje meso. Što naumiš, to odmah i uradiš. Tako se to radi, sine moj. Tako mora jedan Krozbi, a ti si pravi Krozbi. I šta su ti odgovorili?

— Pevali su od sreće. Znaš, Hamilton je možda čak i uticaj-niji nego što smo mislili. Spreman je da za zeta, budućeg guvernera, učini sve što živ čovek može da učini. Zna lisac da će i za njega biti koristi kad ja postanem ono što ti planiraš.

Frenk je bio slatkorečiv, a tog jutra svaka njegova reč ulazila je pravo u srce njegovog oca, pothranjujući njegove donedavno skrivene želje.

Samanta Krozbi se tog jutra rano probudila, mnogo ranije nego obično. Kada je prišla prozoru, čula je oca i brata kako razgovaraju. Već je htela da ih pozdravi, ali je nešto spreči. Umesto toga, ona se skloni iza zavese i poče da sluša njihov razgovor.

— Oče, rekoh ti da sam po-red svega ovog napravio i jednu grešku — nastavi Frenk.

— Samo napred, sine. Posle onako dobrih vesti, nijedna ne može da bude tako loša da je neću podneti. Govori — uzvрати

Džonatan Krozbi još uvek rado-snim glasom.

Frenk tada ispriča o kockanju u luksuznom vagonu. Ipak, morao je malo da »dotera« kraj priče.

— Bio sam siguran da onaj plavokosi vara. Zato sam, ovaj, naredio braći Dagerti da ga sačekaju i oduzmu i novac i priznanice...

— Do đavola, momče, zar ti nisam naredio da se maneš tih skitnica? — prasnu rančer.

— Jesi, oče, i u pravu si, ali sam nekako slutio da će mi biti potrebna pomoć. Vidiš da nisam pogrešio. Uštedeo sam ti deset hiljada dolara, a nekako sam se otarasio i Dagertijevih. Onaj plavokosi ubio je Džoja kod »Srećne Su«, a Džim je u zatvoru. Rekao sam šerifu da ću protiv Džima podneti tužbu. Tako ćemo se i njega otarositi.

Džonatan pažljivo pogleda svog sina. Ovo što je upravo čuo prikazivalo mu je sina u jednom novom, nepoznatom svetlu. Nekoliko trenutaka ćutao je i posmatrao svoga mezimca. Frenk nije ni trepnuo. Nastavio je svoju priču.

— Međutim, ona dvojica, onaj kockar i njegov prijatelj, našli su me u Deningu. Ne znam kako su preživeli izbacivanje iz voza, tek pojavili su se kod Hamiltona. Uspeo sam da ih se otresem i da im na vrat natovarim tamošnjeg šerifa. Ne znam kako su uspeali da pobegnu iz zatvo-

ra, ali znam da su sada ovde. Ostali su u Lordburgu, ali će se sigurno uskoro i ovde pojaviti.

— Pa šta? Oteraćemo ih. Oni tvoje priznanice nemaju, a nemaju ni svedoka da su uopšte bili s tobom. Ništa ne brini. Njih prepusti meni. Neće meni neke skitnice kvariti planove. Idi sad i odmori se. Razgovaraćemo kasnije — reče Džonatan Krozbi, rešen da nikome pod kapom nebeskom ne dozvoli da mu se umeša i pokvari planove.

Dok je stari Krozbi išao preko dvorišta na doručak sa svojim jahačima, a Frenk žurio u sobu da se ispava, Samanta je još stajala na prozoru. Ono što je upravo čula toliko je zbunilo da više nije znala šta da misli. Jednostavno se osećala da je upala među nepoznate ljude, i to ljude koji su spremni na sve. Sećala se, doduše, da je otac oduvek bio uporan i samovoljan, ali nikada nije kršio zakon. Štaviše, sam je toliko puta govorio o časti i poštenju, pa je i pomagao da pravda trijumfuje. Ono što je obećavao Frenku bilo je daleko od svakog poštenja.

Brata nije dovoljno poznavala. U staviri, znala je dečaka Frenka, a ovaj malopre kao i onaj koga je videla u Deningu bio je bezobzirni mladić koji ne preza ni od čega.

Samanta zajeca. Poželela je da nikada nije ni dolazila nazad. Kod tetke joj je bilo lepo. Ima-

la je svoje društvo. Čak je izabrala i čoveka za koga će se udati posle toliko čekanja i biranja. Ne, ne! Ovde neće ostati dugo. Reći će to ocu još za vreme ručka, a onda će se spakovati i prvim vozom vratiti.

*
* *

Sandens Kid i Buč Kasidi jahali su lagano putem prema ranču »K«. Otkako su izjahali iz grada, nisu ni reči progovorili. Kid je jahao oborene glave pušeci jednu od onih smeđih tankih cigara, a Buč se svaki čas osvrtao osmatrajući okolinu. Što su se više udaljavali od grada, predeo je postajao sve živopisniji. Šume, u početku tek nago-veštavane retkim i kržljivim drvećem, postajale su sve veće i gušće. Tek retkom travom obbrasla zemlja menjala se u sve bogatije pašnjake. Ispred njih, dokle god je mogao da dopre pogled, pružalo se more trave. Tek tamo na horizontu naslućivali su se masivi Blek Mauntinsa.

— Onaj ko poseduje ove pašnjake svakako nije siromah — progovori Buč.

— Utoliko bolje. Lakše će platiti ono što njegov sin duguje — reče Kid vraćajući Buča u realnost.

— Reci mi sad šta si smislio. Još malo pa smo stigli, a još ne znam šta ćemo da preduzmemo — upita Buč.

— Prestani već jednom da kukavčiš — obrecnu se Kid. — Jesmo li pošli po pare? Jesmo. Jesu li to naše pare? Jesu. E, lepo, tražićemo od rančera i njegovog sina da nam daju ono što je naše.

— Kide, kako ćeš da dokažeš da ti momak duguje pare i da nas je u vozu napao i opljačkao.

— Momak zna da je to uradio, a zna da i mi to znamo.

Zar misliš da će to tek tako da prizna na svom bunjištu, okružen ko zna sa koliko svojih ljudi?

— Priznaće kad ga dohvatim.

Buč skoro izlete iz sedla od besa.

— Da, svi će oni skrštenih ruku sedeti okolo i gledati kako gospodin Hari Longbaf prebija njihovog mladog gazdu ne bi li ga naterao da prizna. Kraj njih stajaće i stari rančer i smejaće se. Kide, ponekad me baš zabrinjavaš.

Sandens zaustavi konja. Podiže obod šešira i mirno reče.

— Prijatelju, kad se već toliko plašiš, nisi ni morao da krećeš iz grada. Ovo je ionako moja stvar, zar ne? Zato se ti lepo vrati, a ja ću nastaviti. Važi?

— Ti si lud. Svega mi na svetu, ti si lud! A ja sam još luđi — procedi Buč kroz zube, namače šešir na oči i nastavi bez reči.

Tako su prevalili put do kapije ranča. Tada Buč ipak progovori.

— Kide, molim te nemoj odmah da prasneš. Pokušaj da sa rančerom mirno razgovaraš...

— Ne brini, Buče, možda uopšte neću ni otvoriti usta — prekide ga Kid i izvadi kolt iz futrole kako bi proverao da li je pun i da li se burence normalno okreće.

— Ne moraš da se zalepiš uz mene kad stanemo pred njih — dobaci Kid Buču.

To je bilo suvišno jer su već toliko puta bili u raznim gužvama da su i ćutke mogli da se sporazumeju.

Kada su ujahali u dvorište, prvo ih je primetio veliki žuti pas i odmah kidisao na njih. Kid ga je fiksirao očima tako da je kuće prvo prestalo da laje, a onda počelo da se povlači.

Samanta Krozbi, koja je istrčala na trem čim je začula lavež psa, sve je videla i neka zla slutnja svu je obuze. Polako siđe sa trema, umiri kera i obrati se jahačima.

— Koga tražite, džentlmeni? — upita glasom koji nije mogao da prekrije strepnju.

Sandens i Kasidi skidoše šešire i nakloniše se. Buč odmah vrati svoj šešir na glavu, a Kid sa šeširom u ruci priđe korak-dva pa tek onda reče.

— Tražimo vlasnika ovog ranča, gospo. Imamo neka posla sa njim i njegovim sinom.

Samanta se trže. »Mora da su ovo oni o kojima su otac i Frenk jutros govorili«. Ipak, ova dva jahača nisu uopšte ličila na skitnice. Štaviše, bili su lepo odeveni, obrijani i uljudni. Lažna nada poče da je obuzima, ali čim se seti kako je opasni Žuća pobegao pred pogledom plavokosog, ona se ohladi.

— Moj brat... Frenk još spava, a otac je negde tamo kod koralu sa ljudima. Odmah ću ga pozvati — reče. Ne sačekavši da čuje bilo šta, ona otrča preko dvorišta.

Frenk Krozbi se probudio, ali nije čuo nikakav razgovor. U prvi mah čak je i zaboravio na Buča i Kida. Obukao se i krenuo napolje. Prolazeći kroz salon, on dohvati flašu sa viskijem i otpi dobar gutljaj. Stresao se, ali uskoro piće poče da mu greje stomak. Zadovoljno se protežući, krete na trem.

Spazio ih je tek kada je sasvim prišao ogradi. Sledio se od straha. Nije uspeo ni reći da izusti niti da pokrene noge i pobegne u sobu.

Kid pritera konja do ograde trema i ispruži ruku. Dohvatio je Frenka za raskopčani prsluk, cimnuo ga uvis, zatim ispustio. Momak prelete ogradu i teško tresnu na zemlju. Kada je uspeo da ustane, Kid je već stajao ispred njega. Bio je natušten i mračan kao nebo pred provalu oblaka. Samo, ovog puta umesto kiše provalio je bes.

Sandens nije mogao da se uzdrži. Bilo je dovoljno da samo pogleda to nadmeno podbulo lice da se seti svega što mu se zbog tog momka dogodilo u poslednjih desetak dana. Udarao ga je besomučno.

— Dosta... nemojte više... molim vas... sve ću vam platiti... i više... Nemojte više da me bijete! — jecao je Frenk što od bola, što od besa.

Tada se dvorištem razleže pucanj.

Kid se brzo okrete i ugleda visokog rančera kako trči preko dvorišta sa koltom u ruci. Možda bi Džonatan i pucao u napadača da se nije bojavao da pri tome ne pogodi i svoga sina.

— Natrag, propalice, dalje od mog deteta! — vikao je stari Krozbi trčeći što je brže mogao.

Kada je stigao na nekoliko metara od njih, on pozva sina pa nanišani u Kida. Međutim, potcenio je plavokosog revolveraša. Kid se naglo povi i istog časa sa njegovog desnog boka se vnu narandžisto crveni plamen. Džonatan jeknu. Kolt mu izlete iz šake, niz koju istog časa poče da se sliva krv.

Ko zna kako bi se sve završilo da se tog trenutka nije pojavila i Samanta u pratnji nekoliko kaubojaja, mahom onih starih koji su radili po dvorištu.

Džonatan poče da viče:

— Navalite, momci, šta čekate? Plaćam vam hiljadu dolara da ih smaknete!

Kauboji su oklevali. Bili su to čuvari krava, kovači i kolari, a ne revolveraši. Drugo, nikada ranije gazda im nije izdavao slična naređenja.

Džonatan htjede ponovo da vikne, kada se umeša njegova ćerka.

— Oče, zašto prvo nisi saslušao ove ljude, nego si odmah počeo da pucaš u njih?

— Ti da ćutiš! Ko tebe šta pita? Ovo su muška posla — izdera se otac na nju.

Devojka nije odustajala.

— Zaboravljaš, oče, da su prošla vremena nasilja, vremena kada je jedan čovek donosio presude. Sada živimo u civilizovanom svetu. Ovi ljudi imaju pravo da kažu zašto su došli... i zašto su ovako postupili.

Dok je rančer nešto gundao gušeći se od besa, Buč pokuša da iskoristi priliku.

— Hvala vam, mis. Mi smo sa vašim bratom, onim tamo, pre izvesnog vremena igrali poker, zapravo, igrali su on i moj prijatelj. Sve je bilo u redu. Vaš brat je izgubio, potpisao je priznanicu i rastali smo se u najboljem redu. Međutim, on se predomisli i nahuškao svoje ljude na nas. Oni su nas mučki napali, pokrali sve pare i priznanicu i izbacili nas iz voza. Jedan od njih je sada mrtav, drugi je u zatvoru. Taj drugi sve je priznao...

— To je laž, oče, Džim nikada ne bi priznao...

Frenk se ujede za jezik shvativši da se zaletio.

Džonatan ga preseče pogledom, ali bilo je kasno. Svi njegovi ljudi lepo su čuli kako njegov sin na indirektan način priznaje.

Tada brzo donese odluku.

— Zašto odmah niste rekli o čemu je reč, nego ste napali mog dečaka? Za mene nije nikakav problem da vam platim tih pišljivih deset hiljada... ali pod uslovom da se odmah čistite sa moga ranča, iz Lordburga i Nju Meksika. Jasno?

U početku neodlučan, njegov glas na kraju poprimi onu snagu koju je uvek imao. Brzo je izračunao da mu je jevtinije da plati deset hiljada i da tako bar u očima svojih ljudi ostane onaj Dožnatan Krozbi kakvog su navikli da vide. To što je naredio strancima da se čiste samo je još više trebalo da doprinese njegovom ugledu kod kauboja.

— Dakle, šta ste odlučili? Prištajete li na to, ili da vas predam šerifu? — nastavi pošto su Kid i Buč ćutali.

— Pristajemo. Platite nam što dugujete i idemo — oglasi se Buč plašeći se Kidove reakcije.

Međutim, rano se poradovao ako je mislio da će Kid tek tako da pređe preko svega.

— Plaććete nam sve do poslednje pare, a mi ćemo otići iz grada i ove države kada mi to budemo hteli. Baš me briga i ko si, i šta si, i šta si naumio sa

svojim sinom. Za mene je on samo obična bitanga.

Dvorištem zavlada mrtva tišina. Džonatan Krozbi drhtao je od besa. Shvatio je da njegovi stari kauboji nisu dorasli niti će smeti da zapodenu bitku sa dvojicom stranaca. Na Frenka nije ni računao. Samo se smrknuo gušeći se od besa.

Tada se javi Samanta.

— Oče, isplati ovu dvojicu džentlmena, a ja se nadam da će oni uslišiti moju molbu i da će otići u miru.

Dok je govorila, devojka je netremice posmatrala Sandensa u oči. Nešto u njenom pogledu slo-milo je njegovu tvrdoglavost. On joj samo klimnu glavom.

Devojka uhvati oca pod ruku i odvede ga u kuću. Malo kasnije se vratila sa debelim svežnjem novčanica.

— Izvolite, gospodine, a sada napustite ovaj ranč, molim vas.

Kid dohvati novac gledajući devojku u oči.

— Devojko, vi ne spadate ovde. Zašto nekuda ne odete? Ovaj ranč vam neće doneti ništa dobro — reče Kid tiho.

— Znam — uzvratila Samanta još tiše i otrčala prema ogradi korala.

Dok su dva prijatelja odmicala od ograde ranča porodice Krozbi, Frenk je besno vikao:

— Zašto si im platio? Mogao si da narediš ljudima da ih pobiju, trebalo je i sam da pucaš kad ja već nisam imao kolt...

Snažan šamar ga učutka. Od siline udarca odleteo je do zida i sručio se u veliku fotelju. Zabezegnuto je posmatrao oca. Džonatan dohvati flašu viskija i nategnu je. Bilo je to prvi put da pije pred sinom.

— Ove pare nadoknadićeš mi kada dobiješ miraz. Ako te samo još jednom uhvatim da se kockaš, prebiću te! — reče suvo.

Posle nekoliko minuta, on upita mirnim glasom:

— Kada stižu Hamiltonovi?

— Za dva dana — preko volje odgovori Frenk.

— U redu. Gledaj da se dotle oporaviš i da lčiiš na nešto. Više ne smeš da napraviš ni jednu grešku. Jasno?

Frenk klimnu glavom, ali već je nešto smišljao pitajući se istovremeno da li će i to biti greška. Bilo kako bilo, morao je to da uradi.

Istog popodneva, pod izgovorom da ide da obiđe momke na pašnjacima, pojurio je da se nađe sa Pakom.

Meksikanac je bio na dogovorenom mestu. Uz njega su bila i njegova tri čoveka. Svi su bili mrzovoljni. Frenk zato požuri da ih odobrovolji.

— Pako, hombre, još samo dva posla završi za mene, pa ću i tebe i tvoje ljude bogato nagraditi. Važi?

Ramirez ga je podozrivo gledao. Konačno klimnu glavom.

— Moraš da smakneš onu dvojicu, amigo. Živi mi mnogo sme-

taju. Jednog dana odužiću ti se bogovski. Uz put bi mogao da središ i šerifovog zatvorenika Džima Dagertija. I za njega ćeš dobiti lepe pare. Uradi to u tišini. Naći ćemo se prekosutra u Lordburgu, u onom salunu na kraju grada.

*
* *

Celog dana Buč i Kid su se izležavali u hotelskoj sobi i dogovarali se na koju stranu da krenu.

— Na jugu smo bili, na severu i severozapadu nas poznaju i gone. Jedino da krenemo u Južnu Ameriku...

— Ti i tvoja Južna Amerika!
— odmahnu Kid. — Zaželeo sam se jedne lepe pljačke neke dobre banke gore na severu ili poštanskog voza. Da doživim malo uzbuđenja kao nekad. Idemo u Kolorado, Misuri, Kansas... samo izaberi.

I tako, dok su njih dvojica večerali, smejali se i pili kvalitetno i skupo vino, Pako Ramirez stigao je u Lordburg i smestio se sa svojim ljudima u salunu na kraju grada. U taj salun mahom je zalazio gradski ološ i sve vrste probisveta. U njega je šerif retko kad zalazio, prećutno dopuštajući takvoj vrsti posetilaca njegovog grada da predahnu pre no što nastave put.

Pošto su se potkrepili tekilom i pivom, Pako se obrati svojim momcima:

— Manuel, ti ćeš do zatvora. Saznao sam da se onaj gringo nalazi u trećoj ćeliji. Ti si vešt bacač noževa, ne sumnjam da ćeš uspeti. Krenućemo zajedno. Pedro i Čiko idu sa mnom. Mi ćemo srediti ona dva momka. Ovog puta ne sme da bude greške.

Kada je noć već poodmakla, platiše i polako izađoše u noć. Brzo su se razdvojili i krenuli da obave posao.

Buč i Kid su bili veseli kao retko kada. Veče su završili u sobama dve predusretljive dame, od kojih su se jedva otkačili. Konačno se nađoše na ulici.

— Fijuuu! — zviznu Buč. — Ovo je bio pravi okršaj. Ili momci u ovom gradu zabušavaju, ili sam ja naleteo na neku aždaju. Kako si ti prošao, momče?

Kid se samo nasmeja i navuče mu šešir na čelo.

— Hajdemo sad na spavanje, a sutra put pod noge — reče i krenuše prema hotelu.

— Znaš, Kide, u pravu si, i meni bi ovakav način života brzo dojadio — reče Buč kada su ušli u sobu.

— A ne bi dugo ni potrajalo. Pare se u ovakvim uslovima života jednostavno tope — dodade Kid vadeći ostatak novca iz džepa.

— Sigurno da se tope kad se ti razbacuješ. Za one pare koje si ostavio devojkama, mogao si u Frisku da otvoriš privatni bordel — prebacivao mu je Buč.

— Možda, ali se ti onda ne bi proveo onako kako si se noćas proveo.

— Znači, tamo su tvoji prsti bili umešani — poče Buč.

Dok su se njih dvojica smejali, tri senke tik ispod njihovog prozora čekale su da se ugasi svetlo. Kada Buč konačno ugasi lampu, Pako rukom daje znak svojim prijateljima. Krete i sam, ali odmah stade. Njegove velike meksikanske mamuze zvonile su u tihoj noći kao praporci, i on požuri da ih skine.

Taj zvuk spasao je živote Buču i Kidu.

Kid, koji je imao instintke vuka ili tigra, registrovao je taj zvuk i odmah ustao iz kreveta.

Buč je već hrcalo, lica iscerenog u osmeh.

Kid priđe prozoru i ne pomerajući zavesu baci pogled na malu ulicu. Imao je taman toliko vremena da registruje da su tri senke šmuglnule pod prozor.

Kid dohvati kolt, zatim priđe Buču. Pošto mu rukom poklopi usta, prodrma ga. Buč počeo da mumla i tek posle nekoliko trenutaka daje prijatelju znak da je svestan.

Kid mu samo pokaza da stane u ugao sobe, a sam se namesti sa druge strane prozora.

Ostalo je da sačekaju i vide da li se Kid prevario. Čekanje se odužilo. Kid je već pomislio da se možda prevario kada na ramu prozora ugleda prvo dve šake, zatim i teme nekog čoveka.

Onaj što se šunjao pažljivo proviri preko rama prozora i bešumno se izdiže do pojasa. Nekoliko trenutaka je stajao, a onda zakorači u sobu. Još nekoliko trenutaka stajao je tako nepomičan, onda se presamiti preko prozora. Trenutak kasnije u sobu upade još jedna senka.

»Sada će napasti«, pomisli Kid stežući kolt.

One dve senke se rastaviše i skoro nečujno krenuše jedna na jednu, druga na drugu stranu. Čak i u mraku čelik mutno zasvetle dok su se dva dugačka oštra sečiva čuvenih meksikanskih noževa spuštala ka mestu na kome je trebalo da leže usnula tela žrtava. Već posle prvog udara oba napadača zastadoše. Bili su to iskusni razbojnici. Znali su da su ovog puta promašili. Kreveti su bili prazni.

Pako tada oseti da se neko ipak skriva u sobi, ali nije znao na koju stranu da napadne. Zato nasumice zavitla nož prema onom uglu u kome se nalazio Buč i oštro sečivo tek za koji prst promaši Bučovo lice. Meksikanac zatim polete ka prozoru.

Pre nego što je uspeo da se dohvati okvira, pogodi ga metak iz Sandensovog revolvera. On samo jeknu i presamiti se preko prozora. Čiko, koji je krenuo odmah za njim, uspe da skoči kroz prozor. Ali, dok je pokušavao da stane na noge, shvati da je polomio ili uganuo nogu. Besno je

opsovao i pozvao trećeg člana da mu pomogne.

Kid je već stajao na prozoru i nišanio.

— Pssst, prijatelju, evo me — reče tiho.

Meksikanci se okretoše potežući koltove, ali kasno. Kidov kolt se oglasi dva puta. Čiko je odmah pao mrtav. Njegov kompanjon, iako teško ranjen, pokušava da pobegne. Kid pažljivo nanišani i sa uživanjem ispali još jedan metak. Mogao je da se zakune da je video da je napadačeva lobanja pukla pod udarcem teškog zrna.

Za to vreme, još pre prvog pucnja, Manuel je dospeo do prozora iza kojeg se nalazio Dižm Dagerti. Čelije su bile u istoj ravni sa zadnjim dvorištem. Ni je mu bilo teško da proviri unutra. Pošto se prethodno uverio da nikoga nema u blizini, on se vrati do prozora. Pri svetlosti fenjera koji je osvetljavao hodnik ispred čelija, jasno je video čoveka opruženog na ležaju levo od vrata. Čovek je ležao potrbuške i Manuel zadovoljno klimnu glavom. »Tako će nož pre dospeti do srca«, pomisli.

Tanak nož dugog blistavog sečiva zasja na mesečini. Manuelu je bilo žao oružja, ali morao je da ga žrtvuje. Još jednom pogleda opruženo telo i zamahnu.

— Stoj! — grmnu iza njegovih leđa.

Nož izlete iz ruke, a on se na-

glo okrete pokušavajući da dohvati kolt.

Teška sačmara grunu. Iskidanog tela, Manuel skliznu kraj zatvorskog zida.

Iz čelije se začu krik pogođenog Džima Dagertija.

U trenutku kada je šerifov pomoćnik viknuo »stoj«, Džim se trgnuo i pokrenuo. To mu je spasilo život. Umesto u srce, nož mu se zario visoko u leđa probijajući tkivo ispod ramena.

*
* *

Šerif je nervozno češkao neobrijanu bradu.

— Momci, otkako ste vi došli, broj stanovnika Lordburga počeo je naglo da se smanjuje. Zato bih vam predložio da ne čekate Frenka Krozbiya. Jednostavno zaboravite na dug i napustite ovaj grad. Inače, mogao bih da počnem da preturam po starijim poternicama. Odavno to nisam radio, a ko zna...

— Ne zamarajte se, šerife. Moj prijatelj i ja danas odlazimo. Dug smo naplatili, a ovu trojicu uopšte ne poznajemo. Verovatno je reč o običnim pljačkašima. A to za poternice zaista može da bude... pa, recimo, svašta. Zaboravite i Buča i mene — reče Kid, namerno pomenuvši ime svog prijatelja.

I dok su Buč i Kid išli u hotel po stvari, voz iz Deninga približavao se Lordburgu. Istovre-

meno, gradu se približavala i velika Krozbijeva kočija u kojoj su sedeli Džonatan i Samanta. Frenk ih je pratio na konju, sa još dvojicom momaka.

Šerif pogleda na sat. Pre nego što će poći pred voz, krete u zatvor.

Još na vratima se srete sa doktorom Kolmanom.

— Šerife, moj pacijent... tvoj zatvorenik hoće s tobom da razgovara — reče sedokosi mršavko u prolazu.

— Šta je sad, Dagerti? Čujem da me tražiš — reče osorno.

— Šerife, hoću da prijavim pokušaj ubistva i još ponešto — reče Džim odlučnim glasom.

— Pa, što se pokušaja ubistva, kako ti kažeš, tiče, tu je sve jasno. Onaj koji te je pogodio nožem nalazi se u mrtvačnici.

— On nije ni važan. Ja sam mislio na Frenka Krozbi — dobaci Džim.

Šerif zinu od čuda.

Deset minuta kasnije znao je čitavu priču. Kada je Džim učtao, šerif reče:

— Momče, za ovo što si priznao, ne gine ti nekoliko godina u državnom zatvoru.

— Ako, šerife. Dužan sam to mom bratu Džoju. Hoću da i Frenk Krozbi plati svoj deo duga — uzvрати Džim.

Tada se napolju oglasi pisak lokomotive koja je ulazila u stanicu. Šerif dograbi šešir i požuri na stanicu. Voleo je da vidi ko mu dolazi u grad, a uz put

da proveriti i da li su ona dva stranca održala obećanje.

Dok su Kid i Buč kupovali karte, iz luksuznog vagona izađe bankar Hamilton, za njim njegova žena i obe ćerke. Džonatan Krozbi priđe im šireći ruke, a njegovi momci prihvatiše prtljag.

Frenk priđe svojoj izabranici i nežno je poljubi u obraz.

Ovu nežnu scenu posmatrala je i jedna žena preko čijeg lica je bio spušten gust crni veo.

Karolina Orejk bila je odlučila da napusti Lordburg ne zato što joj je to naredio Frenk, nego zato što tu više ne bi mogla da živi. Kada je videla kako njen dojučerašnji čovek ljubi drugu ženu, sve joj se smračilo pred očima. Okrenula se i vratila u grad. Otišla je u sobicu u kojoj je provela toliko noći sa Frenkom i ispod dušeka izvadila kolt. Zatim je sišla pred kuću.

Kada se kočija zaustavila ispred velike kuće, Frenk pomože svojoj izabranici da siđe iz kočije i otprati je u kuću. Nekoliko minuta kasnije reče da mora do trgovine i da će se odmah vratiti. I nije lagao. Hteo je da uzme prsten koji je naručio za svoju buduću i da vidi da li je Pako izvršio nalog. Ako jeste — u salunu će čuti sve novosti.

I čuo je novosti.

Od njih mu se kosa digla na glavi.

To još nije bio kraj. Taman je prineo čašu ustima, kada iza sebe začu šerifov glas.

— Frenki, dečko, jedan moj zatvorenik hoće da te vidi. Kaže, ima nešto da te upita... Poznaješ ga. To je onaj Dagerti... Mišlim da se tako zove.

Frenk ispusti čašu.

»Džim je živ. Sve je propalo«.

— Nemam ja ništa sa zatvorenicima — uzvрати, grubo pokušavajući da prikrije strah.

— Da li imaš ili ne, to za sada ne znam, ali sa mnom imaš sigurno — uzvрати šerif neumoljivo i pokaza mu glavom da krene.

Frenk krete. Koračao je kao u polusnu.

I opet jedan glas, ovog puta tih, promukao, ženski, izgovori njegovo ime. Odmah se okrenuo.

Ugledao je devojkicu čije je lice prekrivao veo. Nije mogao da je prepozna, ali je odmah prepoznao kolt u njenoj ruci. Bio je to njegov kolt. Poklonio ga je Karolini još pre nekoliko meseci. Da se brani.

— Karolina... ti... ja... stani! N E E E E E ! ! ! !

Pucanj nadjača njegov krik.

Povi se pod udarcem kuršuma koji mu se zario u stomak. Nije pao. Napravio je nekoliko koraka unazad, onda se ispravio i krenuo prema očevoj kući.

Šerif prvo krete za njim, onda se okrete devojkicu. Karolina je skinula veo sa lica. Šerif ugleda modrice i krvave podlive.

Gledala je za Frenkom. Niz obaze su joj se slivale suze.

Kada je odjeknuo pucanj. Džonatan se trže. Neka zla slutnja odjednom ga steže za grlo. On bez reči skoči sa stolice i istrča na ulicu. Samanta potrča za njim. Za njom kretoše i Hamiltonovi.

Džonatan ugleda Frenka. Prilazio mu je teturajući se. Kada je ugledao oca, on ispruži ruku. Džonatan na njoj ugleda krv.

Krenuo je u susret sinu, ali su mu noge bile teške kao olovo. Prevalio je tek nekoliko koraka. Frenk, izgubivši i poslednju snagu, pade u prašinu.

Tišina ponovo zavlada u glavnoj ulici Lordburga.

*
* *

Konduktar, koji je svaki čas vadio časovnik, spazi Buča i Kida i priđe im.

— Milo mi je, gospodo, što ste opet sa nama. Nadam se da će vam putovanje prijati kao i prošli put. Ako smem da upitam, kako se okončala ona partija pokera? — govorio je konduktar kao navijen.

Buč i Kid ništa nisu odgovorili.

Otišli su i ne znajući da je Frenk Krozbi izgubio poslednje deljenje u svom životu.

0. I SU DICEM
BROJ 1

DUG PROŠLOST

Bennett